

Siyasi Gazete

Şubat 2016

Söz ve Eylem
Dergisi'nin Ekidir

Sayı: 10

Fiyatı 1 TL

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Yeni Bir Yükselişin Eşiğinde

İşçi hareketi sermayenin ideolojik-politik ve ekonomik, çok yönlü saldırısı altında bazen ileri atılarak bazen geri çekilerek zikzaklı bir çizgide ilerliyor. Bu süreçte işçi hareketini en fazla etkileyen faktörlerin başında belirsizlik, işsizlik ve işten atılma endişesi geliyor. Bu endişe altında her ileri atılışın ardından tepkiler asgari sınırlara çekiliyor.

Neredeyse bir yıl önce başlayan Metal İş Kolundaki hareketliliğin izlediği seyir, bir yandan işçi hareketinin yeni bir yükselişin eşiğinde olduğunu, öte yandan da bu eşiği aşmanın zorluklarını ortaya koyuyor.

İşçi hareketi çok yönlü kuşatılmışlık altında kendine bir yol açmada zorlanıyor. Ancak bütün bu kuşatılmışlığa ve zorluklara rağmen işçi hareketinde ivme yukarı doğrudur. Sermayenin ekonomik politik ve ideolojik saldırılarının daha da yoğunlaşacağı bugünkü koşullar altında mevcut birikimin kendine bir çıkış yolu bulması kaçınılmazdır. Komünistlerin görevi bu süreci hızlandırmak ve ortaya çıkacak devrimci enerjinin bir gramını bile feda etmeden kalıcılaştırmak ve devrim nehrine akıtmaktır. Bunun için yapılması gereken ilk iş devrimci hazırlığın vakit geçirilmeden tamamlanmasıdır.

Kölece Çalışma Sistemini Kabul Etmeyeceğiz!

Halil Atay

Düzeni kurtarmak için Taşeron çalışmayı kaldırma sözü verenler, kiralık işçilikle işçi sınıfına kölelik sistemini dayatmaktadır.

Sermaye düzeni kendi koşulları

bozulmasın diye sürekli olarak gizli ve açık yöntemlerle işçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırmakta ve bazı kazanılmış haklarını gasp etmeye çalışmaktadır.

İçerde ve dışarda umduğunu bulamayan sermaye düzeni, kriz

devamı sayfa 3'de

Çağrı

İşçi hareketi yeni bir yükselişin eşiğindedir. Yükseliş sendikalaşma ve hak mücadelesi temelinde gelişiyor. İşçi sınıfı içinde sendikalaşma eğilimi güçlü bir eğilim olmasına rağmen bir dizi ekonomik ve politik engele çarparak etkisizleşiyor. Devletin ve büyük çoğunluğu sermaye ile uzlaşma içindeki mevcut sendikaların kuşatması altında işçiler bir çıkış yolu bulmakta zorlanıyor.

İşçi hareketinin içinde bulunduğu bu durumdan çıkışı, her şeyden önce nitelikli bir sendikal örgütlenme ve mücadele ile mümkün olacaktır.

İşbaşı gazetesi bu sayıdan itibaren sendikalar ve sendikal mücadele konusunda açık bir tartışma açıyor.

Yoldaşlarımız ve dostlarımızın bu tartışmaya aktif olarak katılmasını bekliyoruz.

Yazı Kurulu

Sendikalar ve Sendikal Mücadele Üzerine

Sendikaların sınıf mücadelesi içindeki yeri ve rolü sınıf hareketinde öteden beri bir tartışma konusudur. Bu noktada tartışmaya yol açan, sendikaların gerekli olup olmadığı değil, sendikal mücadelenin içeriği sorunudur. Başka bir deyişle işçi sınıfının güncel çıkarlarını koruma mücadelesi ile -sendikal mücadele- işçi sınıfının toplumsal kurtuluş mücadelesi arasındaki ilişki sorunudur. Oportünistler ve reformistler, siyasal mücadeleyi ekonomik mücadelenin doğal bir uzantısı olarak ele alırken, komünistler, tersine, siyasal mücadeleden kopuk ekonomik mücadelenin, ne kadar başarılı olursa olsun işçi sınıfının mevcut durumunda hiçbir değişiklik sağlayamayacağını, tersine siyasal mücadele ile uyum içinde olmayan bir sendikal (ekonomik) mücadelenin, işçi sınıfı üzerinde burjuva etkiyi perçinlemekten başka sonuç vermeyeceğini savunagelmislerdir.

İşçilerin kapitalistlere karşı doğrudan mücadelesinin bir ürünü olarak ortaya çıkan ve en ağır baskı koşulları altında bile yok edilemeyecek olan sendikal örgütlenme ve sendikal mücadeleye yaklaşımda komünistlerin tutumları dört ilke özetlenebilir

Birincisi; sendikalar işçi hareketine dışarıdan sokulmuş unsurlar değildir. Ekonomik mücadele ve bu mücadelenin aracı olan sendikalar, sermayenin ücretleri en aşağı sınıra çekme ve çalışma koşullarını kötüleştirme genel eğilimine karşı işçilerin ücret ve çalışma koşullarını iyileştirme mücadelesinden doğmuşlardır. Yani, işçileri günlük mücadeleye sevk eden bizzat kapitalist ücretlilik sistemidir. Bu sistem varlığını koyduğu sürece sendikalar ve sendikal mücadele de var olacaktır.

İşçiler, bu mücadele içerisinde saflarındaki rekabeti en aza indirerek, dayanışmayı büyütürerek kapitalistlerin karşısında bir sınıf olarak davranma refleksini geliştirirler. Birleşme, dayanışma, örgütlenme ile başarı arasındaki bağı kurarlar. Bu mücadele sırasında kapitalistler ve onların devleti ile karşı karşıya gelerek ilk siyasal deneyimlerini edinirler. Ve yine sendikal mücadelenin yetersiz-

devamı sayfa 2'de

Bu Sayıda

-Karadeniz ve Fındık.....	2
-8 Mart Emekçi Kadınlar.....	4
-Kayserili Pazarlığı.....	5
-Sahibinin Sesi "AKP".....	5
-Bilinç - Örgüt - Mücadele.....	6-7
-Salihli Halkı Sinsi Planı Bozdu.....	8
-Devlet ve Terör.....	9
-Terinin Aktığı Toprağa Düşenler.....	9
-Dünyadan.....	10
-ŞKÊR Â HENO.....	11
-İnşaat İşçileri-Röportaj.....	12

Sendikalar ve Sendikal Mücadele Üzerine

sayfa 1'den devam

liğini bu mücadele sırasında kavramaya başlarlar. Bu mücadele aynı zamanda komünistlerin öncü işçiler ve işçi sınıfının geniş kesimi ile buluşma alanlarından biridir. Komünistler bu alanda öncü işçilerle buluşarak sınıf içinde etkili bir siyasal çalışma yapmanın olanağını elde ederler.

İkincisi; ekonomik mücadelenin yeter-sizliği ve siyasal mücadele ile ilişkisi soru-nudur. Sendikal mücadele bütün bu olumlu özelliklerine rağmen kendi başına ele alındığında, bir taraftan işçilerin ücret ve çalışma koşullarını iyileştirirken, öte yandan burjuvazinin saldırıları sonucu elde ettiği kazanımlarını önemli ölçüde kaybeder. Yani mevcut ücretlilik sistemi temeline dayanan bu mücadele, bu temel ortadan kalkmadığı sürece kısır bir döngü yaratır.

Sendikalar, işçilerin ücret ve iş koşullarını iyileştirmek için yürüttükleri mücadelede mevcut ücretlilik sisteminin temeline dokunmazken, hatta ortaya çıkış nedenleri tamamen bu ücretlilik sistemi iken, öte yandan işçi sınıfının rekabet içinde bölünmüş güçlerini bir araya toplayarak onların, amacı ücretlilik sisteminin ortadan kaldırılması olan siyasal mücadeleye hazırlanmasında bir kaldıraç görevi görürler. Ekonomik mücadelenin bu özelliği, komünist siyasal etkiye bir alan açarken, bu mücadeleyi burjuva etkilere de açık hale getirir. Sendikaların kapitalist toplumdaki yerleri, tümüyle dıştan (siyasal alanından) gelen bu iki karşıt siyasal etkinin çatışması altında belirlenir.

Burjuvazi, siyasal etki sendikaları kontrol altına almayı, sendikal mücadeleyi günlük “acil talepler” mücadelesiyle sınırlandırmayı amaçlarken, komünist siyasal etki bu mücadelenin siyasal mücadeleye bağlanması ve onunla uyum içerisinde yürütülmesini amaçlar. Bu mücadele pratikte karşımıza her zaman çok net olmasa bile,

iki karşıt sınıfın iki farklı taktiği ve siyaseti olarak çıkar.

Üçüncüsü; komünistler işçilerin sendikal birliğinden yanadırlar. Burjuvazi, işçiler üzerindeki ideolojik, ekonomik, politik hegemonyasını ancak onları meslek ve ücret farklılıkları içerisinde böldüğü, kendi rekabetini onlara taşıyabildiği ölçüde ve oranda sorunsuz yürütebilir. İşçi sınıfı ise bunun tersine, ancak rekabeti kendi saflarından attığı, birliğini sağladığı oranda burjuvazinin karşısında bir sınıf olarak yer alabilir. Çünkü işçi sınıfının kapitalist toplumdaki tek üstünlüğü sayıdır. İşçi sınıfının mücadele kabiliyeti bu üstünlüğün bilinçliliği, örgütlülüğü ve birliği ile belirlenir. O yüzden komünistler hem etkili bir ekonomik mücadelenin aracı, hem de siyasal mücadele alanı olarak işçilerin sendikal birliğinden yanadırlar. Ve bu birliği etkisizleştiren her girişimin karşısında yer alırlar. Siyasal görüşlerin örgütlülüğüne dayalı dar grupsal sendikal anlayışlara olduğu kadar, kendini “siyaset üstü” olarak konumlayan, işçi sınıfının toplumsal kurtuluş mücadelesinden bağıntı koparan burjuva sendikal anlayışlara karşı da ekonomik ve siyasal mücadelenin uyum içinde yürütülmesini savunurlar.

Dördüncüsü; komünistler, ilerici - gerici ayrımı yapmadan, işlerin bulunduğu her yerde, en gerici sendikalarda bile işçi sınıfının ekonomik ve siyasal mücadelesi için faaliyet yürütürler. İşçi sınıfı içindeki eşitsiz gelişmeyi dikkate alarak, ileri işçiler ile geri işçiler arasında bir kopukluk yaratacak, işçi sınıfının öncü kesimlerini işçi yığınından soyutlayacak bir sendikal anlayışı geçmişte kalmış bir çocukluk hastalığı olarak reddederler.

Bu dört ilkeyi savunuyor olmak, kendi başına etkili ve siyasal mücadele ile uyumlu bir sendikal mücadele için yeterli değil-

dir. İlkeler ancak sınıf mücadelesinin verili koşullarında hayata geçirdiklerinde anlam kazanırlar. Somut durum hesaba katılmadan bu ilkeler boş sözler olarak kalırlar.

Bugün sendikal mücadele de somut durum nedir? Son 40 yıldır sendikalarda örgütlenen işçi sayısı hem dünyada hem de Türkiye’de gittikçe azalmaktadır. Bunun en önde gelen nedenleri burjuvazinin sendikalara, gittikçe artan çok yönlü müdahalesi ve mevcut sendikaların sermaye ile kurduğu girift ekonomik ve politik ilişkilerdir.

Sendikalı işçi sayısının son derece düşük olmasına karşın, sendikal alanda sayıları her gün artan çoğu işlevsiz bir sendika enflasyonu söz konusudur. Türkiye’de bu alanda üç büyük konfederasyonun (DİSK; Türk-İş, Hak-İş) dışında sayıları yüzlerle ifade edilebilen işyeri sendikaları ve bu üç konfederasyondan bağımsız küçük sendikalar faaliyet yürütmektedir. Sendika alanında faaliyet gösteren ve sendikalı işçilerin mutlak çoğunluğunun örgütlendiği bu üç büyük Konfederasyon, büyük ölçüde mevcut burjuva siyasal örgütlenmenin sendikal alandaki izdüşümleridir. Sendikaların içinde bulunduğu bu durum bir yandan işçi sınıfının ekonomik mücadelesine ket vuruyor, onun siyasallaşma sürecini geciktiriyor, öte yandan da sendikal örgütlenmenin önünü tıkıyor.

Sendikaların bu durumu işçilerle sendikalar arasında bir güvensizlik duvarı örüyor. Bırakalım sendikal örgütlenme için mücadele eden işçileri, sendikalarda örgütlü işçiler de sendikalarına güvenmiyor.

Bütün bunlara rağmen sendikalaşma ve hak mücadelesi, işçi hareketinde güçlü bir eğilim olarak varlığını sürdürüyor. Mücadele bir yerde engellense de, başka bir yerde boy veriyor. Ancak sendikal mücadelenin önündeki zorluklar sadece burjuvazinin saldırıları, sendikaların uzlaşmacı ve tasfiyeci tutumları ve işçi hareketindeki

bölünmüşlükten kaynaklanmıyor. İşçilerin mücadele azminin kırılmasında en az bunlar kadar etkili başka bir faktör de işsizlik ve işten atılma korkusudur. Devletin saldırıları ve sendikaların uzlaşmacı, tasfiyeci girişimlerini aşan mücadele, çoğu zaman işten atılma korkusuyla etkisizleşiyor.

Sendikal mücadelenin bu somut durumu dikkate alındığında, bu dört ana ilkenin hayata geçirilmesi hiç de kolay görünmüyor. Birçok siyasal hareket bu dört ilkeyi teoride kabul etse de, pratik ve kısa vadeli çıkarlar uğruna başka türlü davranıyor. Ya bir sendikaya sahip olma ve sendikayı güçlü olduğunun bir kanıtı olarak kullanma uğruna sendikaların devletle girdiği girift ilişkilerin ve sendikal bürokrasinin üzerini örtüyor; ya da kendi siyasal düşüncesine uygun sendika yaratma, sendikal birlik ve gerici sendikalarda çalışma düşüncesine ağır basıyor. Ya siyasal mücadeleden kopuk bir sendikal mücadele anlayışı sınıf sendikacılığı adı altında pazarlanıyor ya da sendikalar üzerinden siyaset yapmaya endeksli, sendikayı bir siyasal mücadele aracı olarak gören anarko-sendikalist bir anlayış benimseniyor. Her iki durumda da yola çıkarken kabul edilen sendikal mücadele ilkeleri, pratik mücadele içerisinde çöpe atılıyor.

Devrimci mücadelenin her alanında olduğu gibi sendikal mücadele alanında da ilkeleri saptamak ne kadar kolaysa, onları uygulamak da o kadar zordur. Zorluk ilkelere değil, ilkeler ile sınıf mücadelesinin mevcut durumu arasında ilişki kuramaktan kaynaklanıyor. Bu açmazdan kurtulmak, ilkeleri somutluk içinde ele alan bir ideolojik politik ve örgütsel müdahale gerektiriyor.

İşbaşı gazetesi bu sayısında yaptığı çağrı ile önümüze bu alanda devrimci bir müdahalenin koşullarının yaratılması görevini koyuyor. Her yoldaşın soruna bu sorumluluk içinde yaklaşması gerekiyor.

Karadeniz ve Fındık

Mustafa Özkan

Bilindiği gibi fındık Ordu, Giresun illerinin doğrudan yaşam kaynağı; Samsun, Trabzon ve Düzce illerinin önemli geçim kaynağı; Sinop, Rize, Kastamonu, Sakarya ve Bartın illerinin ise önemli bir ürünüdür. Yani fındık Karadeniz Bölgesinin en önemli ürünü ve geçim kaynağıdır. Aynı zamanda dünya fındık üretiminin %75’i Türkiye’de gerçekleştirilir. Ama bu ürünün değeri konusunda verilecek kararlarda üretici olan Türkiye, hiç bir zaman söz sahibi olmamış, aksine söz sahipliğini tüketici ülkelere vermiştir. Bundan dolayı da yıllar yılı destekleme alımları yapılırken de dahil olmak üzere sürekli sömürü aracı olmuştur. Örneğin, destekleme alımı yapıp belirli bir fiyat verildiği yıllarda üreticiye, alım fiyatlarını belirleyen uluslararası tekellerin öngördüğü fiyatlardan fazla fiyat veren hükümetler döneminde zarar genel bütçelerden karşılanıp, bunun sorumlusu da fındık alım satım kooperatifleri birliği (FİSKOBİRLİK) olarak lanse edilmiştir.

AKP iktidarlari döneminde ise, FİSKOBİRLİK tamamen itibarsızlaştırılarak işlevsiz hale sokulup, adeta adı var kendi yok durumuna düşürülmüştür.

Önceleri FİSKOBİRLİK’in rakibi gibi TMO devlet tarafından desteklenerek fındık alım ve satımlarına başlanmıştır. Bu süreç içerisinde ise yandaş şirketler ve uluslararası tekeller söz sahibi olma konumuna getirilmiştir.

Bu alavere dalavere işlemleri sürerken, yıllara göre fındık rekoltesi farklılık gösterip, fındığın az veya çok oluşuna göre tüketici uluslararası firmalar fındığın fiyatını düşük seviyelerde tutma alışkanlığını sürdürmüştür. 2014 yılındaki fındığın rekoltesinin düşük oluşunun etkisi 2015 yılında fiyatların yokluktan dolayı 20 TL’lerin üzerine çıkması ve depolarda fındığın tamamen tükenmesi, 2015 yılı fındık rekoltesinin fazla olması söz konusu olsa bile fiyatın aynı kalacağı, hatta daha da yükseleceği algısını yaratmıştır. Ama fındık üreticilerinin örgütsüz oluşu ve fazla işe yaramıyor olsa da var olan kooperatiflerinin yok edilmesi nedeniyle ve fındığını fiyat belirlemeden araçılara teslim etmesi büyük şirketlerin işine yaramış, böylece de fiyatlar artma yerine sürekli düşmüştür. Fındığını aracıya vermeyip, kendi olanaklarıyla saklayanların ‘fındığınızı araçılara teslim etmeyin’ feryatları ise örgütsüzlük nedeniyle duyulamamış ve hep beraber beklentilerin altında bir piyasa oluşmuştur. Ayrıca ilk belirlenen

fiyatlarla fındık alan araçılar da büyük zararlar etmişlerdir. Çünkü fındığın fiyatının artacağını düşünüp, krediler kullanıp 15 TL’lerden fındık alan araçılar, 9 TL’ye inen fındık karşısında kredileri ödeyemez duruma düşmüşlerdir.

2016 yılında bu kadar fiyat düşüşünün asıl nedenlerinden biri ise, yıllarca kollarayıp gözetleyerek palazlandırılan Oltan Gıdanın satılmasıdır. Oltan Gıda satılmadan önce Türkiye fındığının %75’ini ihraç eden bir kuruluştur. Bu kuruluşu İtalyan Ferrero firması satın alınca dünyadaki tüm rakiplerine üstünlük sağladı ve her türlü fiyat belirleme konusunda hakimiyeti ele geçirdi. Her nedense AKP iktidarının bakanı bu alım satım olaylarından sonra fındıkta destekleme alımı yapılmayacağını açıkladı. Dolayısıyla da fiyatlar %30’lara varan oranlarda düştü. Bu olaya Karadenizli muzipliğiyle “bu durum Ferrero hayranlığından değildir”yanıtı veriliyor..Bazıları da “şirketler değil, biz satıldık”diyor. Yine bir bölüm üretici ise” AKP Ferrero’nun en büyük yardımcısıdır”diyor.

Ferrero’nun yeni hedefi ise oluşturacağı yeni araçıları vasıtasıyla küçük büyük tüm üreticilerin fındık bahçelerini satın almak. Böylece küçük üretici ve yoksul köylülük ortadan kalkacak. Yerine yarı köle asgari ücretle çalışan işler getirilecek. O çalışmalar ise doğal olarak mevsimlik olacağı için milyon-

larca kişi daha işsizler ordusuna katılacak. Çünkü bu yörede fındıkla uğraşan aile sayısı 2.5 milyon, insan sayısı ise 8 milyondur..Yine bu Ferrero’nun yerli işçiler yerine Suriyeli göçmen işçileri istihdam edeceği söyleniyor. Böyle olursa da Karadeniz bölgesi hem göç veren, hem de alan bir göç dalgasına maruz kalacaktır. Dolayısıyla da çalışma saatleri uzayıp, çalışma ücretleri daha aşağılara çekilecektir.

Görüldüğü gibi en büyük üretici, hatta tek üretici diyebileceğimiz bir ürünün ihracatındaki gümrük vergisini bile kaldıramayan bir devletin vatandaşlarıyız aslında. Peki nasıl oluyor da bu kadar basiretsizlikler yapılabiliyor denilirse onlar açısından basiretsizlik falan değil.. Önemli olan ulusalı, uluslararası düşünülmeden sermayeye sermaye katmak değil midir? Şirketin adı ha Oltan olmuş, ha Ferrero ne fark eder??

Asıl mesele ise kapitalist barbarlığın örgütsüz bir toplum üzerinde hoyratça saldırılarıdır. Bu saldırıları ve barbarlıkları yerlisinin veya yabancının yapmasının arasında fark yoktur. Ama bence kendi kuyularını kazıyorlar burarlarda. Az toprakla aç kalsa da kendini patron sanan fındık üreticisi, işçi sınıfı saflarına katılınca saldırılar böyle kolay yapılamayacaktır. Bunun için ise acilen işçi sınıfının politik örgütünün oluşturulması gerekiyor....

Kölece Çalışma Sistemini Kabul Etmeyeceğiz!

sayfa 1'den devam

derinleştikçe can havliyle çevresine saldırmaya, gizli ve açık yeni tuzaklar kurmaya, kârlarını artırmaya yarayacak her yöntemi denemeye devam etmektedir.

Sendika genel kurullarına müdahalelerle, düzmece yasalarla gündeme getirilen kiralık işçiliğe kapı açan burjuvazi, şimdi de bütün işçi sınıfının çalışma rejimini değiştirmeyi hedefleyecek adımları atmaktadır. Gerek Haziran isyanı, gerek işçi sınıfının Haziranı diyebileceğimiz metal işçileri başkaldırısı ile gardını dağıtan, ardından 7 Haziran seçimleri ile sendeleyeni sermaye iktidarı, 1 Kasım seçimlerine giderken taşeronluğu kaldırarak taşeron işçileri kadrolu yapacağını sözlerini veriyordu. Seçimlerde iktidarını sağlamlaştırmayı sağlamlaştırmaz öncelikli adım olarak karşı devrimi büyütmeğe çalışmış; ülke içindeki her eylem girişimine hunharca saldırarak bastırmayı hedef almış ve geçtiğimiz sürede de bunu gerçekleştirmeye yoluna girmiştir.

Hükümet, kadın işçilere kazanılmış haklar gibi sunulan esnek çalışmayı dayatmanın ardından 8 Şubatta kiralık işçilik olarak adlandırdığımız 'İş Kanunu ile Türkiye İş Kurumu Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı'nı meclise sevk etti. Bu yasa ile işçilere seçimler öncesi söz verilen taşeron işçilerinin kadroya geçirilmesinin zıttı olarak bütün işçi sınıfına taşeron çalışma sistemi dayatılmaktadır. Yasayla özel istihdam bürolarının alanı genişletilecek, işçiler başka patronlara ait bir işyerinde başka patronlara kiralanarak çalışacaklar, ekonomik ve sosyal hakları kötüleşecek, iş ve yaşam koşulları daha geri gidecek, işten çıkartmalar daha da kolaylaşacaktır.

Daha fazla kâr isteğindeki burjuvazinin en çok korktuğu şey işçi sınıfının birlik olması ve örgütlülüğünün işçi sınıfı devrimcileri eliyle yürütülmesidir. Kapitalistler işçi sınıfının birlik halinde karşısına çıkmasından korkmaktadır. Bunu engellemek, sermaye düzenini sürdürmek için burjuvazi hem iktidarlara eliyle, hem liberaller eliyle, hem de sınıfa dostmuş gibi görünen Truva atı 'solcular' eliyle işçileri örgütlenemeyecek şekilde dağıtmaya, sendikaları bölmeye, parçalamaya, küçük küçük işyerlerinde, küçük küçük sendikalarda örgütsüz ve güçsüz bırakmaya çalışırlar.

Hiç doymayan sermaye düzeninin bize dayattığı bu yasa daha önce 2008 yılında yine gündeme gelmiş, yasalaşmış, fakat işçi sınıfının gösterdiği tepkiler nedeniyle Cumhurbaşkanı tarafından iptal edilmişti. Sermayedarlar yeni hükümetleriyle bütünleşmelerinin ardından bu yasaı yeniden gündeme getirmişlerdir. Yasayı şirin göstermek içinse bu yasayla işsizliğin azalacağı, çalışma yaşamında işsizlere iş olanakları açılacağı yalanları bol bol dile getirilmekte ve işçi sınıfı kadın işçilere doğum hakları veriliyormuş gibi esnek

çalışmanın dayatılmasında yapıldığı gibi kandırılmaya çalışılmakta ve bir bütün olarak işçi sınıfına esnek çalışma kabul ettirilmeye, meşru kılınmaya çalışılmaktadır.

Yasayla yapılmak istenen tam olarak nedir?

Meclise sunulan tasarı yasalaşırsa, işçiler doğrudan fabrikalara, iş yerlerine değil özel istihdam bürolarında işe girecekler. Bu özel işçi simsarları işçileri fabrikalara, ya da diğer işyerlerine günlük, haftalık, aylık olarak işçi olarak kiralayabilecek. Bu işçilerden 2-3 tanesi bir işyerine, 5-10 tanesi bir başka fabrikaya veya işletmeye gibi değişik işyerlerine kiralanacaktır. Bu kiralama işlemi 8 aya kadar sürebilecek ve en fazla 2 defa 8 aylık sürelerle kiralama yapılabilecektir.

İşçi kiralama yasalaşırsa, patronlar işyerlerinde bir kısım kendi işçisini çalıştırırken başka başka patronlardan beşer onar işçi kiralayacaklardır. Bu durumda hem asıl işyerinde çalışan işçilerin birlikteliğine sekte vurulmuş olacak, hem de ayrı ayrı patronlara bağlı olarak çalışan işçilerin örgütlenmesi ayrı ayrı örgütlenilmeye çalışılacağı için çok zorlaşacaktır.

Aynı işyerinde çalışan işçilerin ayrı ayrı patronlara bağlı olarak çalışır hale gelmesi, hem ana işyerindeki sendikal örgütlenmeyi dağıtacak, hem de çok zorlaşan sendikal örgütlenme nedeniyle işyerleri iyice sendikasızlaşacak ve örgütsüz işçiyi yönetmek patronlar için daha da kolaylaşacaktır. Bu işyerlerinde sendikal örgütlenme için ciddi çalışmalar yapıp yol alınsa bile, farklı farklı patronlara ait özel istihdam büroları farklı iş kollarında olacağı için, işyeri bütünlüğünden, işçilerin sendikal birliğinden söz edilemeyecektir.

Kiralık işçilik sistemi Taşeron sistemidir, iş güvencesini ortadan kaldıracaktır

Kiralık işçilik sisteminin işleyişini biz işyerlerinde değişik bölümlerdeki çalışma şekillerinden fiilen biliyoruz; bir çok işi yaptırmak için patronlar zaten taşeron adı altında fiilen başka patronlara ait işçilerle işi yapıyorlardı. Şimdi çıkarılmak istenen yasa ile bir bütün olarak işçi sınıfının taşeron sistemi ile çalıştırılması istenmektedir. İşçi

sınıfının parça parça istihdam bürolarına bölünerek işyerlerinde çalışması ve kiralama süresi bitince sorunsuzca işten çıkarılması istenmektedir.

Kiralık işçilikle iş güvenliği sistemi dağılacak, iş cinayetleri daha da artacaktır

İşçi sağlığı ve iş güvenliği sistemi işyerlerinde derme çatma ve güvenilmez durumdadır. Yılda 1800 civarında işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirmekte, binlerce işçi iş göremeyecek şekilde engelli hale gelmekte iken, kiralık işçilik sistemi ile kiralanmış işçiler ilk dönemde çalışacağı işyerleri ve çalışma iş kolları belli olmayacağından yeterli eğitim ve önlem alınmadan, yasalar zorlanarak ya da değiştirilerek diğer işyerlerinde çalıştırılacak ve daha fazla iş cinayeti, daha fazla iş kazası ile karşı karşıya kalınacak ve daha fazla sayıda iş cinayeti ile işçilere kısılmış olacaktır.

Kiralık işçilik örgütsüzleşme demektir; kıdem tazminatını kaldırmanın adımıdır

Nasıl kadın işçilerin esnek çalıştırılması adımı ile kiralık işçilik hızla gündeme gelmişse, kiralık işçilik saldırısından sonra da kıdem tazminatı gündeme gelecektir. Özel istihdam bürolarından işverenlere kiralanmış işçiler 8 ay sonra kiralama süresi bitince işsiz kalacakları için kıdem tazminatı alamayacaklardır. Patronlar da sermaye düzenlerini aklar gibi, sorun çözüyormüş gibi kıdem tazminatı alamayan işçilerin kıdem tazminatını garantiye alma adı altında, kıdem tazminatlarının fona devredilerek devlet tarafından yönetilmesini gündeme getirecek ve yasalaştırmak isteyecektir.

Sermaye düzeninin istediği işçilerin örgütlenmeden, dayatılan çalışma koşullarında köle gibi çalışması, patronların kârlarına kâr katmasıdır.

Kölece çalışma koşulları gömleği Türkiye işçi sınıfına dar gelir. Kölece çalışmayı kabul etmeyeceğiz.

-Örgütsüz işçi köle işçidir.

-Patronların kölesi olmayacağız

-Her türlü engellemelere karşı saldırıları geri püskürteceğiz

-Birliğimizle, gücümüzle sermaye düzeninizi alt edeceğiz.

“İstişari Toplantı” Nasıl Sonuçlandı? Nereye Evrildi?

Uzun bir hazırlık çalışmasından sonra “İstişari Toplantı”(İT) Çağrıcıları imzasıyla İstişari Toplantı'ya çağrı yapılmış, çağrıya olumlu yanıt veren Komünist grup, çevre ve bireylerle 2014 Ağustos ayında 1. İT gerçekleştirilmiş, toplantının devam edeceğine dair “Sonuç Bildirisi” yayınlanmış ve duyurusu yapılmıştır. 2014 Kasım ayında, 2015 Şubat ayında, 2015 Mart ayında ve 2015 Eylül ayında olmak üzere bir dizi İstişari Toplantı gerçekleştirilmiştir.

Son toplantılara doğru, görüşme ve değerlendirmelerin sonunda, ortak iş yapabilmenin, birlikte yürümenin somut önerileri ortaya çıkmıştır. Bu öneriler, SE'nin “Programatik Taslak” ve SYK'nin Parti İnşa Hazırlık Örgütü (PİHÖ) önerileri olarak belirginleşmiştir. Toplantı bileşenlerinin verdiği görevden hareketle, SE'nin önerdiği Programatik Taslak, SE ve SYK tarafından yeniden ele alınarak ortaklaştırılmış ve İT'ye tartışılmak üzere sunulmuştur.

Tartışmalar sonrasında yapılan değerlendirmelerde bileşimin büyük çoğunluğu Programatik Taslağı onaylamıştır. Taslağı onaylamayanlar bileşimden çekilmiştir. Taslağı onaylayan bileşimin, İstişari Toplantı'nın bitirilmesinden sonra bir araya gelerek, “Programatik Taslak” temelinde Sınıf Partisi'nin inşası yönünde “Örgütlü Hazırlık” için hangi araçla birlikte yürüyeceklerini belirlemeleri gerektiği kararı alınmıştır.

Kararın bir gereği olarak görüşmeler sürdürülmüş ve belirlenen araçla birlikte yürümek için mutabakata varılmış, yürüyüş başlatılmıştır.

Komünist Hareket (KH)
Devrimci Komünist İşçi Birliği
(DKİB)

Söz ve Eylem

Subat-Mart-Nisan 2016

2

Çıktı

- ☆ Marksizm ve Sınıf Savaşı
- ☆ Paris Komünü Yenilgisi ve Sonrası
- ☆ Lenin'in Müdahalesi
- ☆ Devrim-Sınıf-Parti
- ☆ Leninci Parti Teorisi
- ☆ Sınıf Mücadelesi Sınıf Partisi ve Komünist Kadro Sorunu

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Yusuf Erdem

8 Mart 2016 Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde şunu öncelikle belirtmek gerekir ki; top-lumun yarısını oluşturan, öbür yarısını da doğurup yetiştiren kadınlarımızın; gerici AKP iktidarının, kadını köleleştirmeyi meşrulaştıran muhafazakâr gerici gelenek ve inançların etkilerinden ve mutfağın aptallaştırıcı ortamından kurtularak örgütlü biçimde, olağanüstü kadınca bir cesaretle, bütün yaratıcılıklarıyla katılmadıkları hiçbir toplumsal mücadele başarıya, hiçbir sosyalist devrim de zafere ulaşamaz. İşte bu nedenledir ki kadının toplumsal kurtuluşu demek, gerçekte tüm toplumun, tüm insanlığın kurtuluşu demektir.

2016 Yılı'nın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde;

- Özgürlük, eşitlik, barış ve kardeşlik uğruna ve ölüme karşı yaşamı savunmak için, kendi kaderlerinin efendisi olabilmek, kendilerini ve kentlerini kendileri yönetebilmek için en önde mücadele eden ve bu uğurda yaklaşık 50 bin oğlunu ve kızını kurban veren Kürt kadınlarına;

- Rojava'da hep birlikte kimliği, kültürü, onuru, özgürlükleri için, kısacası kendi kaderini özgürce belirleyebilmek

için erkek yoldaşlarıyla birlikte elde silah savaşan devrimci Kürt, Arap, Süryani, Ezidi ... kadın savaşçılara;

- Sınıf ve kitle sendikalarında örgütlenebilmek, kazanılmış haklarını savunabilmek, insanca yaşama ve çalışma koşullarına kavuşmak için; kadının ve kadın emeğinin değersizleştirilmesine karşı direnen, fiili grevlere, direniş ve başkaldırlara kadın cesaretini katan işçi ve emekçi kadınlara;

- Direnişler, grevler ve başkaldırıların okullarında devrimci sınıf ve parti bilincine yükselerek yaşanması özgür bir dünyanın eşiği olan sosyalist devrim için bütün cesaretleri, davaya adanmışlıkları, bilinçleri, örgütçü nitelikleri, çalışkanlıkları ve yaratıcılıklarıyla ilmi ilmi devrimi hazırlayan devrimci kadın yoldaşlara;

- Vahşi kapitalizmin gözü doymaz, iktidar beslemesi HES, maden ve taş ocakları patronlarına ve onları arkalayan hükümete, patronun avukatı gibi davranan vali ve kaymakamlara, pat-

ronların özel koruması gibi kullanılan jandarma ve polisler karşı en önde mücadele veren; ormanını, ağacını, tarlasını, bahçesini, yaşam kaynağı olan toprağını ve ürünlerini, özgür akan derelerini, bir bütün olarak doğayı, doğal yaşamı ve insan türünün geleceğini savunmak için cesaretle savaşan Anadolu kadınlarına, Havva Analara;

- İnsanı insanlaştıran özgür ve sorulayıcı düşünce, eğitim, bilim, yara-

tıcılık, sanat ve kentlerimizin tarihsel dokusunu korumak için; özgürlük, barış ve bağımsızlık için; sınıfsız ve sömürsüz bir toplum için, insanın doğayla iç içe ve uyum içinde yaşadığı bir dünya için... örgütlü olarak direnen, başkaldıran, savaşan ve bu uğurda gözlerini bile kırpmadan ağır bedeller ödeyen ülkemizin, Ortadoğu'nun ve dünyanın tüm emekçi ve devrimci savaşçı kadınlarına SELAM OLSUN!

Samsun'da 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü

Samsun'da kadınlar sokaklarda ve 19 Mayıs Üniversitesi Kampüsü'nde Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle eylemler yaptılar. OMÜ Kampüsü'ndeki eylem, Fen Edebiyat fakültesi önünde stant açılıp çağrı yapılmasıyla başladı. Bu eylemi sabote etmek isteyen faşistler, stant önünde toplanıp, "Şehitler Ölmez Vatan Bölünmez, Ne Mutlu Türküm Diyene" benzeri sloganlar atmaya başladılar. Araya giren polisler, saldırganları uzaklaştırmak yerine eylemi düzenleyenlere gaz attı. Çünkü eylemciler saldırganlara karşı "Yaşasın Halkların Kardeşliği, Kadın Cinayetlerine Son" benzeri sloganlar atıyorlardı! Sonunda eylemcilerin yürüyüşüne izin verilmeyince, oturma eylemi yapıp sloganlarla faşistlere karşılık verildi. Daha sonra Samsun merkezde yapılacak eylemin duyurusu yapılarak oturma eylemi sonlandırıldı. Faşistler ise tek bir getirip zafer kazanmış edasıyla istiklal marşı okudular. Eylemi düzenleyen kadınlar otobüslere bindirilerek kampüsten uzaklaştırıldı. Faşistler ise kutsanmış oldu..

Samsun'da bir eylem de kendini daha farklı tanımlayan kadınlar tarafından gerçekleştirildi. Kendilerine verilen lütuflarla idare etmeyi şiar edinen kadınlar, şükran duygularını belirtmek için Atatürk anıtına çelenk koyup dünya kadınlarına da böyle bir lider dilemekle yetindiler..!

Ayrıca Dünya Emekçi Kadınlar gününü kutluyor diye kadınlara dünya-

yı dar eden devletin polis ve bürokrat gibi unsurları sokaklarda suya sabuna dokunmayan yumuşak başlı kadınlara güller dağıtarak şefkatlerini gösterdiler..!

Eylemlerin en görkemlisi ise, İlerici, Devrimci, Sol, Sosyalist, Feminist Kadınlardan oluşan ve Konak sineması önünde başlayıp İstiklal Caddesi, Süleymaniye Geçidinde sonlanan eylemdi. Ellerinde pankart ve dövizlerle yüzlerce kadının katıldığı eylem, Konak sineması önünde Kürtçe, Türkçe slogan ve marşlarla başladı. 18'de başlayacak eylem saatine kadar halaylar çekilip devleti ve hükümeti protesto eden sloganlar atıldı. Ellerinde öldürülen kadınların resimlerinin olduğu dövizleri vardı. En duyarlı olunan ise Süruç'ta katledilen Ayda Ezgi Şalcı'nın resminin bulunduğu dövizdi.. Çünkü Ezgi'nin yanımızda eylemlerde attığı sloganlarının sesini duyuyor gibiydik. Ezginin o cesur tavırları hâlâ yaşıyordu sanki.. Ezginin o yaşam dolu hareketlerini dün gibi anımsıyordu herkes.. Sanki hiç ölmemişti o yaşam dolu insan..

Konak Sineması önündeki konuşmalar ve halaylardan sonra yürüyüşe geçildi. İstiklal Caddesi boyunca sloganlar eşliğinde yürünerek Süleymaniye geçitinde basın açıklaması yapıldı. Sloganlar eşliğinde okunan basın açıklamasından sonra eylem dağıldı.

Polis aşırı derecede kalabalık gelmişti. Sanki yürüyüştekilere yaklaşmanın sıkıntı yaratacağını vurguluyor

gibiydiler. Eylemcileri adeta ablukaya almışlardı. Yürüyüş ve basın açıklaması sürerken çevreden eylemcileri alkışlayanlar olduğu gibi, eylemi provoke etmek isteyenler de oldu. Ama önemli bir sıkıntı yaşanmadan eylem sonlandırıldı.

Görüldüğü gibi her türlü eylemi itibarsızlaştırmak isteyenler olduğu gibi, bu tür eylemlere saldırmayı görev sayan sivil faşist odaklarla da karşı karşıyayız. Asıl sıkıntılı olan yan da bu. Çünkü saldırganlar veya provoke etmeye çalışanlar da sıradan insanlar aslında.. Üniversitede kadın öğrencilere saldıranlar orada öğrenci olarak bulunanlar. Belki ilgi çekmek, belki birilerine yaranmak için, belki de gerçekten inanarak her şeye karşı çıkıyorlar. Ama onlar muktedir değiller. Zaten muktedir olanlar, olmayanları karşı karşıya getirdiklerinde başarılı oluyorlar.

Bir de sokaklarda eylemcilere kan kusturanların, bu direniş günlerini sahipleniyor gözüküp şarlatanlık yapmaları ayrı bir dert. Zamanla bu tür şarlatanlıklar önem kazanıp, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü çiçek böcek alışverişlerine döndürüyorlar ki, o uğurda ölenlerin en çok rahatsız olacağı şeydir sanırım..

İşin başka yanı ise, her şeyi millileştiren bir grup var. Onlara ne demeli bilemiyorum. Nerdeyse 8 Mart'ı bayram ilan edecekler ve Atatürk'e bağlayacaklar. İstiklal marşı eşliğinde anıtlara çelenkler konularak yapılan sözüm ona eylemler ancak bu eylemlerin ruhunu itibarsızlaştırmaktan öteye gidemez.

Kısacası Samsun'da bu yılda 8 Mart her türlü zorbalığa, saldırıya ve itibarsızlaştırma çabalarına karşın görkemli eylemlerle geçti.

At Pazarlığından Kayserili Pazarlığına

İsa Karmat Kiriş

Türkiye burjuvazinin mülteci politikası, özünde emperyalist devletlerden pek farklı değildir. Mülteciler, ucuz emek gücü olarak burjuvazinin gökte ararken yerde bulduğu, artı-değer sömürüsü oranını yükselten en büyük fırsatlardan biridir. Mülteciler, örgütsüz, güvencesiz, en ağır işlerde, en sağlıksız işyeri ortamında çalıştırılan, en ucuza çalıştırılan işçi sınıfının göçmen kesimini oluşturan unsurlardır.

Mülteciliğin birçok nedeni vardır. Bunlar çeşitli savaşlar, siyasal baskılar, ekonomik etkenler/işsizlik/yoksulluk/açlık/etnik/dinsel/mezhpsel/inançsal ayrımcılık vb. nedenlerle ortaya çıkmaktadır.

Özellikle 1. ve 2. Emperyalist Pazar Paylaşım Savaşları, iç savaşlar, bölgesel savaşlar ve sınıf savaşlarının yoğunlaştığı dönemlerde çok yoğun mülteci hareketliliği yaşanmıştır.

Emperyalist devletler iş gücü açığını karşılamak için her yıl çevre ülkelerden belirli sayıda ekonomik mültecileri de kabul etmektedirler. ABD, Kanada vb. ülkelerde uygulanan “yeşil kart” uygulamalarının kontenjanları, işgücü açığına göre her yıl değişmektedir.

Balkanlardaki alt üst oluşlarda, Doğu Avrupa ve eski sosyalist ülkelerdeki kapitalizme geri dönüşlerde, Kafkaslarda, Kuzey Afrika ülkelerinde süren savaşlarda ve en son Suriye paylaşım savaşında mülteciler yine gündeme gelmiştir.

Çağımızda, kapitalizmde mülteciliğe neden olan en önemli etken kapitalizmin yapısal, devresel ve hegemonya krizidir.

Avrupa emperyalizmi, Kuzey Afrika’dan ve Suriye’den kaçak yollarla gelen mültecilere ülkelere kontrolsüz mülteci girişleri nedeniyle, sınırlarını kapatmıştır. Kontrolsüz gelen mültecinin niteliğini belirleyebilmek oldukça zordur. Kontrollü hale getirmenin önlemlerini aldıktan sonra, kontrollü olarak almaya devam edeceklerdir. Kont-

rollü olarak mülteciliği kabul etmenin mantığında mültecinin eğitim düzeyi, sağlığı, yaşı, cinsiyeti vb. etkenleri tanıma yatmaktadır. 1960’lı yıllarda Türkiye’den Almanya’ya göçmen işçi alımında göçmen adayların nasıl sağlık kontrolünden geçirildiği, yaşa, cinsine göre ne tür seçimler yapıldığı hatırlandığında emperyalistlerin mülteci politikaları daha iyi anlaşılabilir.

Bir bütün olarak ele alındığında burjuva politikalar mülteciliğe neden olmaktadır. Ancak burjuvazi bu sorumluluktan kurtulmak için mülteciliği manipüle ederek kendisine rant haline getirmeyi başarmaktadır. Mülteciler sayesinde göçmen/yabancı işçi kitlesi oluşmakta, bu kitle “yerli işçi” ile bir hiyerarşi oluşturmaktadır. “Yerli işçi,” “yabancı işçi”ye göre daha yüksek ücret almakta ve sosyal güvenceye sahip olarak çalışmaktadır. Yabancı işçi,” “yerli işçi”nin ücretini düşürücü bir etkene dönüşmekte, bu durum yerli işçinin tepkisini çekmekte, sınıf bilincinden yoksun işçi kesimlerinin nefretini kazanmaktadır. Yabancı işçi örgütsüz ve önceliğinin sadece biyolojik varlığının sürdürülmesi (can güvenliğinin sağlanması, karnının doyurulması) olduğundan, ekonomik-sendikal mücadeleden uzak durmakta, metropole uyum sağlama stresi içerisinde yaşamını sürdürmektedir.

Uluslararası burjuva hukuka göre, bir insanın yaşadığı ülkede “iltica etmeyi gerektiren koşullar” var ise başka bir ülkeye iltica etmek bir haktır. İlticayı kabul etmekte şartlar aranmaz. Öncelik iltica eden insanın can güvenliğinin sağlanması olduğu için, iltica edilen ülke, iltica başvurusunu hemen kabul etmek zorundadır. İltica edenin iltica gerekçelerinin araştırılması bu kabulden sonra başlayan bir süreçtir.

Suriyeli mülteciler konusunda şu anda böyle bir durum üzerinden hareket edilmemiştir. Beş yıl önce Suriye paylaşım savaşı emperyalistler ve bölge gerici rejimleri tarafından başlatıldığında, özellikle Türkiye Cumhuriyeti, kendisi Suriye sınırını açarak Türkiye’ye göçü

teşvik etmiştir. Suriye’den göçenlerin yaklaşık olarak üçte ikisi Türkiye’ye gelmiştir. Bunların büyük bir bölümü vatandaşlığa da alınmış ve Türkiye’nin birçok iline yerleşmişlerdir (Şimdi Türkiye Cumhuriyeti’nde Suriye’den gelen yaklaşık üç milyona yakın mülteci bulunmaktadır).Suriye paylaşım savaşının çok kısa süreceği hesabı üzerinden yapılan mülteciliği teşvik politikası, savaş uzamaya başlayınca yeni sorunlar yaratmaya başlamıştır. Suriye’de Baas rejiminin düşürülemeyeceği anlaşılmış, emperyalistlerin ve bölgesel güç merkezlerinin doğrudan destekledikleri Ortodoks sünni/selefi /islami grupların ele geçirdikleri yerlerde uyguladıkları şeriat kuralları, mülteci dalgasını daha da hızlandırmış, Türkiye Cumhuriyeti bu dalgayı Avrupa’ya doğru yönlendirmeye başlamıştır.

Avrupa, mültecileri kontrollü alıp daha rasyonel hareket ederek artı-değer sömürü marjını daha yükseğe çekemediği için mültecilere kapılarını kapatmaya başlamıştır. Türkiye Cumhuriyeti, AB’nin bu durumunu fark edip gördüğü için, mültecileri AB ülkelerine yönlendirmeyi hızlandırmış, AB ülkeleri sınırlarında mülteci trajedileri yaşanmaya başlamıştır.

Türkiye Cumhuriyeti, Suriye paylaşım savaşında şu anda yenilmekte olan örgütleri desteklediği için ABD emperyalizminin yaptığı U dönüşünü yapamamış, aynı politikada ısrarcı olmuştur. Suriye paylaşım savaşında yeni çıkan ve etkin hale gelen dinamikler, özellikle Suriye Kürdistanı’nda bulunan Kürtler yeni kazanımlar elde ettikçe, bu kazanımları etkisiz hale getirmenin hesapları üzerinden IŞİD, El Nusra Cephesi gibi örgütlenmelere desteğini daha da artırarak, hatta aynı cephede savaşarak Kürtleri tasfiye planını devreye sokmuştur. Özellikle Avrupa Birliğine karşı mültecileri bir koz, şantaj olarak kullanarak ikili bir taviz koparmaya çalışmıştır. Avrupa Birliği, yapılan pazarlıklar sonucunda bu şantaja boyun eğmiş, Türkiye Cumhuriyeti’nin Suriye politikasına ses çıkarmamış, Türkiye

Cumhuriyeti’nin görünen pazarlıkları ve gizli pazarlıklarını (PYD ve PKK’nin tasfiyesini) kabul etmiştir.

Brüksel’de gerçekleştirilen “Avrupa Birliği Türkiye Göçmen Zirvesi”nde anlaşılan taslak metne göre “Türkiye Cumhuriyeti, 2018 yılının sonuna kadar artı 3 milyar avro daha alacak, AB’nin Türkiye’ye uyguladığı vize 2016 yılı Haziran ayında kaldırılacak, Yunanistan adalarına sığınan Suriyeli mülteciler Türkiye’ye gönderilecek, gönderilen her bir Suriyeli mülteci için AB Türkiye’den bir Suriyeli mülteciyi kabul edecektir.” Emperyalistlerin, kapitalistlerin mülteci politikalarının ne kadar kirli, kıyıcı ve kendi hukuklarını ayak altına aldıklarının bir resmi belgesi olarak tarihe geçeceğini şimdiden söylemek mümkündür.

AB ülkelerinde mülteciler içerisinde “Devrimci Mülteci Hareketi”nin yürüttüğü mücadele ve örgütlenme çalışması, AB emperyalizmini rahatsız etmektedir. Devrimci Mülteci Hareketi, farklı uluslardan ve inançlardan oluşan enternasyonal bir oluşumdur. Bu oluşumun mücadelesi sonucu mülteciler oldukça kazanımlar elde etmişlerdir. Polis şiddetine ve terörüne karşı daha radikal bir duruş sergilediği için Avrupa’daki sol hareketleri de etkilemeye başlamıştır. Devrimci Mülteci Hareketi, mültecilerin yoğun olduğu bütün AB ülkelerinde koordineli örgütlenme yapmakta ve eylem düzenlemektedir. Devrimci Mülteci Hareketi, AB emperyalizminin onlara sunduğu sisteme ve düzene uyum politikalarına karşı çıkmakta, komünal bir yaşam sürdürmektedir. Ayrıca kapitalizmin Avrupa soluna ve Avrupa işçi sınıfına sunduğu bencil, tüketici ve konformist yaşamın dışında bir yaşamı tercih etmektedir. Bu yaşam tarzının Avrupa’ya gelen mültecileri etkilemesinden çekinmektedir. Türkiye Burjuvazisi, AB’nin bu zayıf yönünü de gördüğü ve “mültecileri Avrupa sınırlarına yığma şantajına” bağlı olarak yürütülen “Kayserili pazarlığı”ndan şimdilik kârlı çıkmıştır.

Sahibinin Sesi “AKP”

Ferda Kar

Kürt halkına yönelik saldırıların arttığı bir noktada, bir çok Kürt ilinde özyönetim ilanı yapılmıştı. Bu ilanların ardından DTK’nın bir bildiriyle bunu kamuoyu ile paylaşması, Türk burjuvazisinde bir hezeyana sebep olmuştu. AKP hükümeti bunu bir ihanet, bölücülük olarak nitelendirirken, aynı zamanda da saldırılarına hız vererek, bir halkı yok etme noktasına getirdi. Tankla, topla, bütün asker ve polis gücüyle saldırdı, saldırıyor.

Ocak ayı sonunda bazı medya organlarında çok fazla dillendirilmese de yer alan, “Türkiye arabulucu oldu. 9000

km. uzakta özyönetim ilan edildi.” başlıklı haberde Türkiye’nin 2012 yılından beri Filipinler ordusu ile, Moro İslami Kurtuluş Cephesi arasındaki görüşmelerde, arabuluculuk ettiği yer almıştı. Aynı haberde, Müslüman Moro gerillalarının özyönetim talebini ve yaşanan süreci daha yakından incelemek adına, AKP ve HDP vekillerinden oluşan bir grubun, Haziran ayında bölgeyi ziyaret ettiği de bildiriliyor. Haberin ardından birçok burjuva yazar, sol çevre, ve bazı Kürt siyasetçi, AKP’nin bu ikili tavrını eleştirdi.

Öncelikle şunu söylemek gerekir; Kürt halkının özyönetim talebine (bizce demokratik özerkliğe göre geri bir

istemdir) tepki, sadece AKP’nin değil, burjuva devletin bir karşı duruşudur. TC’nin en köklü partisinin Genel Başkan Yardımcısı Selin Sayek Böke’de, “Özyönetim, Türkiye’yi yeniden küstüren, bölen ve birbirinden uzaklaştıran, dolayısıyla şiddeti yeniden tırmandıracak bir öneridir.” diyerek, ezen ulus kimliğini açıkça ortaya koymuştur. Aslında Misak-ı Milli söz konusu olduğunda, burjuvazi net tavrını ortaya koyuyor ama bazı sol çevrelerin bu anlamda kafası bir türlü netleşmiyor. Filipinler’deki özyönetim talebiyle, Kürt halkının öz yönetim talebini eşitleyerek, TC’nin hükümetinden bu anlamda medet ummak, “sözde Kürt kardeşliği”nden başka bir şey değildir.

Söz ve Eylem Dergisi’nin Aralık ayındaki birinci sayısından aktaracağı-

mız alıntı, bu konudaki düşüncelerimize ışık tutacaktır;

“Kürt sorunu, cumhuriyetin kuruluşundan bu yana taşıdığı devrimci potansiyel nedeniyle burjuvazinin büründüğü özgül biçimler ve bu alana dönük kuramsal, politik görevlerin hakkıyla yerine getirilememesi nedeniyle de komünist hareketin zayıf karnını oluşturmuştur. Ulusal sorunun özünde, kapitalizmin tarihsel olarak ulus inşasına giriştiğinde kaçınılmaz olarak ürettiği ve ortaya çıkan ulus-devletlere içerilmiş ezen ulus-ezilen ulus karşıtlığına bürünen ezen-ezilen ilişkisi yatar. Bu nedenle ulusal sorun, bir kimlik sorunu ya da kültürel sorun değil, ezme-ezilme ilişkisi temelinde devletle ilgili siyasal bir sorundur.”

Batıçım, Çimentaş ve Sermaye

Daha çok kâr için bitmek bilmeyen doğa kıyımlarıyla hem İzmir’e, hem Türkiye’deki insanların geleceğine zarar veriliyor. Yine burjuvaziye yakışır şekilde hem geleceğimize, hem doğaya zarar veriliyor. Ekonomik çıkarları doğrultusunda parasına para katmak isteyen kapitalist, gerek doğayı, gerek işçileri sömürüyor. Fabrikanın yakınlarındaki insanlar, fabrikaların hava veses kirliliğinden şikayetçiler. Her gün dinamitlerle ormana zarar verilerek derin derin obruklar açılıyor.

Kapitalist sistemde herşey paraya dayalı olduğu için İzmir’de Batıçım, Çimentaş vb., Turgutlu’da Çaldağı, nikel medenleri ormanlarısatın alıp istediği gibi şekillendiriliyor; satın aldığı yerdeki ağaçları yok ediyor.

Burjuva sınıfı geleceğimizi yok ediyor. Burjuvazi işçi sınıftan geleceğini alıyor, çocuklarımızın, torunlarımızın hayatlarını hiçe sayıyor; geleceğimizi tehlikeye atıyor. Doğanın ve işçi sınıfının sömürülmesine izin vermeyeceğiz.!

Haliç Üniversitesi’nde İşçi Direnişi

Haliç Üniversitesi Sütluçe kampüsünde 02.03.2016 tarihi sabah saatlerinde temizlik işçileri ödenmeyen maaşlarını talep etmek için oturma eylemi yaptı.

Son iki aydır maaşları ve mesai ücretleri ödenmeyen temizlik işçileri okul yönetiminin bu zamana kadar yaşanan sorunlara dair bir açıklamada bulunmadığını ve maaşlarının ne zaman ödeneceğini bilmedikleri için eylem kararı aldıklarını açıkladılar.

Eylem sırasında kampüse gelen okul yöneticileri; Rektör Prof. Dr. Remzi Çetin, İdari ve Mali İşler Direktörü ve İnsan Kaynakları Müdürü biz de aynı durumdayız en kısa zamanda çözeceğiz gibi muğlak ifadelerde bulunmanın yanı sıra yaptıkları

gınız eylem yasal değil izinsiz toplanma ve gösteride bulunuyorsunuz diyerek işçilerde korku yaratıp çalışmaya devam etmeleri gerektiğini söylediler.

Yapılan açıklamaları yetersiz bulup bir an önce maaşlarının ödenmesini isteyen işçilerin eyleme devam etmesi üzerine okul yönetimi maaşlarının öğlen saatlerinde hesaplarına yatırılacağını söyledi. Sadece ocak ayı maaşının yatırılması üzerine bir grup temizlik işçisi okul yönetimiyle üniversitenin Kağıthane kampüsünde tekrar görüştü. Yapılan görüşme sonrası görüşmeyi yapan 8 temizlik işçisi işten atıldı. Geri kalan işçilerin ise taşeron devredileceği söylendi.

Haliç Üniversitesi’nde yaşanan bu du-

rumun sadece temizlik işçilerinin maaşları ile sınırlı olmadığı aynı zamanda idari personelin, öğretim görevlilerinin, güvenlik elemanlarının da üç aydır maaşlarının düzenli şekilde ödenmediğine dair bilgilere ulaşıldı. Bunun gibi maddi sebeplerle ve yönetimle olan çeşitli problemler nedeniyle Psikoloji, Endüstri Mühendisliği, Mimarlık Fakültesi gibi alanlardan birçok akademisyenin istifa ettiği öğrenildi.

Boğaziçi Üniversitesi’nde Taşeron İşçi Eylemi

1 Mart günü, Boğaziçi Üniversitesi bünyesinde çalışan yüzlerce taşeron işçisi, cep telefonlarına gelen bir mesaj ile artık öğün başına yemek ücretlerinin 2,75 liradan 8,25’e çıkarıldığını; ayrıca daha önce ücretsiz olan servislerden de ücret alınacağını öğrendiler. Bunun üzerine işçiler rektörlük önünde toplanarak durumu protesto ettiler.

Okul idaresi durumun kendilerinden kaynaklanmadığına dönük bir savunma yaptı. Ancak işçiler yaşanan ekonomik saldırıya karşı duracaklarını, haklarını geri alana dek mücadele edeceklerini bildirdiler.

İşçilerin kendiliğinden gelişen eylemi okul öğrencileri tarafından destekle karşılandı. İşçilerin eyleminden 2 gün sonra yüzlerce öğrencinin katıldığı, taşeron işçilerin çalıştırıldığı yemekhanede bir boykot örgütleyen öğrenciler, yine işçilerin de katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

İktidarın akademiye dönük baskıları da göz önüne alındığında, yaşanan durumun öylesine bir ekonomik saldırı olmadığını, beraberinde üniversiteleri ‘hizaya çekmeye’ dönük yapılan hamlelerle ilişkili olduğunu görüyoruz.

Barış için akademisyenler inisiyatifi için en fazla imza veren okullardan biri olan Boğaziçi Üniversitesi’nin işçileri mağdur eden böyle bir politika gütmesinde iktidardan gelen baskının etkili olduğunu söyleyebiliriz.

Fındık Köylüsü Eylemde

11 Mart Cuma günü Giresun Atatürk alanında fındığımıza ve alın terimize sahip çıkıyoruz sloganıyla tanımlanan bir miting düzenlendi. Çağrısı Giresun Belediye Başkanı ve bir çok sivil toplum örgütü temsilcileri birlikte yaptılar. Alana binlerce kişinin toplanmasıyla başladı miting. Çevre il ve ilçelerden de katılım sağlanmıştı. Mitingde Belediye Başkanı konuşma yaparak” bu önemli ürünümüz siyasi çekişmelere kurban verilmemeli. Şirketlerin yararlarından çok üreticinin yararına işler yapılmalı. Önceki yıllarda Ağustos ayı fındık bayramı olarak kutlanırdı buralarda, fındığımız aynı değere sahip olmalı. Fındık fiyatlarında istikrar sağlanıp aşırı iniş ve çıkışlar önlenmeli. Dünya fındığının %75’ini üreten ülkemizin ve üreticilerin fındık konusunda söz sahibi olmasının sağlanması ve dolayısıyla, FİSKOBİRLİK’in düzenli hale getirilip tekrar işlevselleştirilmesi” doğrultusunda yaptığı konuşma sonunda coşkulu kalabalık dağıldı.

Emaar Square

Akfa Holding'e ait Emaar Square rezidans inşaatında çalışan işçiler, taleplerinin karşılamaması üzerine 3 Mart'ta eylem kararı alarak direnişe geçmiş, İnşaat İşçileri Sendikası'nda örgütlü olan işçiler, sürecin akabinde taleplerini dile getirmişlerdi.

- Asgari ücrete yapılan zam oranına uygun olarak ücretlerine %17 zam yapılması,
- Koşuş ve barınma koşullarının iyileştirilmesi,
- Anayasal bir hak olan sendikal örgütlenme hakkını kullanan sendika üyesi işçilere yönelik baskıya son verilmesi ve işçilere mobbing yapan şahıslara yaptırımların uygulanması,
- Mesai saatlerinin yasal çalışma süresine uygun hale getirilmesi ve geriye dönük fazla mesai ücretlerinin ödenmesi.

Bu talepleri ortaya koyan işçiler direnişlerine devam ederken, 16 arkadaşlarının işten atıldıkları haberi sonrasında, direnişlerini şantiye içinde yedi gün 24 saat sürdüreceklerini ilan etmişlerdi. İşçilerin kararlı direnişleri sonucunda, işveren temsilcileri ile yapılan görüşmelerde, işçilerin talepleri kabul edildi. Sendika yönetimi tarafından yemekhane, koşuş ve barınma koşullarının denetlenmesi kararı alındı.

SCA Yıldız

SCA Yıldız işçileri, toplu iş sözleşmesi hakkı elde etmelerine rağmen, Ülker patronlarının masaya oturmamaları nedeniyle 80 gündür direnişlerini sürdürüyorlar. DİSK'e bağlı Tümka-İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler, toplu sözleşme taleplerinin yerine getirilmemesi üzerine grev kararı almış, işveren de buna karşılık lokavt ilan etmişti. İşveren lokavt kararını geri almış fakat toplu sözleşme süreci ile ilgili bir adım atmayarak, işçilere sendikasız olarak işe başlabileceklerini ancak bu koşul-la çalışabileceklerini dayatmıştı.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde, içinde Ülker'in de bulunduğu Yıldız Holding grubuna bağlı olarak üretim yapan SCA Yıldız fabrikasında 170 işçi, çocuk bezleri ve ıslak mendil üretiyor. 80 gündür direnişlerini sürdüren işçiler, 3 Mart günü Şişli'de bulunan şirket merkezine giderek bir görüşme talep ettiler. Bu talebinin reddedilmesi üzerine işçiler, bina içinde eylemlerine devam etmek isteyince, çevik kuvvetin müdahalesiyle dışarı çıkartıldılar.

12 Mart günü Organize Sanayi Bölgesi'nde yol kapatarak Ülker fabrikasına yürüyen işçiler, fabrikadaki işçilere birlikte mücadele etme çağrısı yaptılar. Aynı gün Ülker'e bağlı Nişantaşı'nda bulunan bir mağaza önünde tekrar eylem yapan işçiler, yaptıkları basın açıklamasında; "Çocuklarınızın ve hastalarınızın kullandığı bezleri,

kullandığınız ıslak mendilleri ve havluları biz üretiyoruz. Asgari ücretle çalışıyoruz. Ülker'in patronu ise, Türkiye'nin en zenginlerinden biri" olduğunu ifade ettiler. İşçiler basın açıklamasının sonunda, 19 Mart'ta SCA Yıldız önünde yapılacak grevle, dayanışma şenliğine herkesi beklediklerini ifade ettiler.

Renault

2016 yılında uygulanacak asgari ücretin açıklanmasından itibaren Renault fabrikasında işçiler, ücretlerinin yeni asgari ücrete göre ayarlanması ve kıdem tazminatlarının fonda toplanması yasasına karşı eylem gerçekleştirmekteydi. Metal eyleminden sonra Birleşik Metal İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler, fazla mesaiye kalmayarak, işverenin talepleri konusunda adım atmasını istediler.

Oyak Renault yönetimi ise, bazı vardiyaları iptal ettiğini, üretimi durdurarak 10 işçiyi işten attığını açıklamıştı. Daha sonra üretimin başlayacağını, SMS ile öğrenen işçiler, fabrika önünde toplanarak işten atılan arkadaşlarının geri alınmaları için üretime girmeyerek, Bursa-Mudanya karayolunu trafiğe kapattılar. Yürüyüş sırasında polisin biber gazlı saldırısı ile birçok işçi yaralanırken, 15 işçi de gözaltına alınmıştı. Vardiya sırasında fabrikada olan işçiler de üretim yapmayarak saldırıyı protesto ettiler.

Renault işçisine, devlet-sermaye işbirliğiyle yapılan saldırılar ve zamanlama tesadüfi değildir. Metal eylemine büyük coşkuyla katılıp, sonrasında Türk Metal'i tüm baskılara rağmen dışarı atmak, Renault işçisini saldırıların odağı durumuna getirmiştir. 29 Şubat'ta yapılması kararlaştırılan işçilerin kendi temsilcilerini seçme girişimiyle, Türk Metal Sendikası'nın fabrikadaki inisiyatifi tamamen yok olacaktı, bu engellenmiş oldu. Renault işçisinin özgür iradesini ortaya koymasına şimdilik engel olunmuş durumda.

Biz Renault işçisinin iradesini, direnişini, azmini gördük. Bu durumu da mücadeleyle aşacaktır.

Salihli Halkı Sinsi Planı Bozdu

HES'e Karşı Kararlılığını Gösterdi

Cemal Baştan

Salihli halkı sinsi planı bozdu, HES'e karşı kararlılığını gösterdi

Burjuva zihniyetin, amaçlarına ulaşabilmesi konusunda her zaman ne türden sinsi planlar uygulamaya çalıştığı, halkı nasıl ve hangi yollarla kandırmayı denediği bir kez daha Salihli'de yapılan HES projesine ilişkin toplantıda ortaya çıktı. Salihli'de çevreci mücadeleye önderlik etmeye çalışan bazı sivil toplum örgütleri ve özellikle de CHP Manisa Milletvekili Tur Yıldız Biçer'in uyanıklığı ve girişimleri sonucunda sinsi ve kirli plan peşindeki AKP ve şirket temsilcilerinin oyunu bozulurken, Salihli halkı HES'e karşı direncini ve kararlılığını bir kez daha net ve somut olarak ortaya koydu.

Salihli'de 21 Şubat Pazar günü Öğretmenevi'nde yapılan ve yaklaşık 5 saat süren bu gergin toplantıya nasıl gelindiğine ilişkin gelişmeler de çok ilginç. Salihli'ye HES kurmak isteyen Hitit adlı şirket, ÇED başvuru raporunun ardından halkın katılımına yönelik olarak, projenin ağırlıklı noktası olan Allahdiyen köyünde iki kez ÇED toplantısı yapmayı denemiş, ancak HES'e karşı direnç gösteren ve "suyumuzu paylaşmayacağız, su hakkımızı gasp ettirmeyeceğiz" diyen Salihli halkı ve köylülerin kararlı tutumu sonucunda başarılı olamamış ve yöre halkı ÇED toplantılarını iki kez engellemiştir. Zor durumda kalan şirket temsilcileri bu kez karşılarındaki engeli bu tür ÇED toplantılarını by pass ederek, başka yollarla aşma çözümüne yöneldi. Bir taraftan hükümet kanalıyla DSİ yetkilileri ile Çevre Bakanlığı yetkilileri devreye sokulup, "sizleri kesinlikle susuz bırakmayız, depo, gölet vs." yaparız gibi vaatlerle halkı kandıracak adımlar atılmaya başlanırken, diğer taraftan da şirket yetkilileri HES projesini bir olup-bittiyeye getirebilmek için Meclis'te hükümet nezdinde çalışmalara yöneldi.

CHP Manisa Milletvekili Tur Yıldız Biçer ve Mazlum Nurlu Meclis'teki bu girişimlere müdahale ederek, gidişattan rahatsızlıklarını ifade ettiler ve özellikle Tur yıldız Biçer'in girişimi ve önerisi ile Manisa'nın tüm AKP ve CHP milletvekillerinin katılımıyla bir toplantı yapıldı. Meclis'teki bu toplantıya Çevre Bakanlığı ve Enerji Bakanlığı yetkilileri ile, proje hakkında bilgi vermesi için şirket yetkilileri de davet edildi. Salihli'deki HES projesi hakkında çeşitli sorular sorularak bilgi edinilmeye çalışıldı. Ancak gerek şirket yetkililerinin, gerekse bakanlık yetkililerinin yaptıkları açıklamalar yeterli ve tatmin edici bulunmayınca Tur Yıldız Biçer tarafından bu toplantının mutlaka halkın ve

sivil toplum örgütlerinin de katılımıyla yapılması ve konunun, halk huzurunda ve halkın önünde tartışılması önerildi. Meclisteki toplantı bu önerinin kabul edilmesi ile sona erdi ve Salihli'de böyle bir toplantının 21 Şubat tarihinde yapılmasına karar verildi. Toplantının niteliği ise bunun ÇED ile ilgili bir toplantı olmayacağı, sadece proje hakkında ayrıntılı bilgilendirme ve tartışılması konulu olacağı şeklindeydi.

21 Şubat'ta Salihli'de yapılması kararlaştırılan söz konusu toplantının tarihi yaklaştıkça AKP'nin sinsi planı bir kez daha devreye sokularak, toplantının organizasyonu konusunda kafa karıştıracak, böylece toplantıya halkın ve sivil toplum örgütleri ile çevrecilerin katılımını engelleyecek türden adımlar atılmaya ve söylentiler yayılmaya başlandı. Bir yandan "toplantının sadece AKP'lilerin katılımına yönelik ve AKP tarafından davet edilenlerin katılımıyla gerçekleştirileceği"ne ilişkin söylentiler yayılırken, diğer yandan da Meclis'te kararlaştırılan toplantının, Salihli'de sadece AKP'nin kendine göre dizayn edeceği toplantıya dönüşmesinin her yolu denenmeye başlandı. AKP'ye yakın bazı sivil toplum kuruluşları toplantı hakkında bilgilendirilir ve davet edilirken, HES karşıtı olan diğer kuruluşlar ve çevrecilerin ise davet edilmeyişleri bunun bir başka göstergesiydi. Bu durumda toplantıya katılamayacaklarını düşünen çevreciler ve bazı sivil toplum kuruluşları toplantının yapılacağı Salihli öğretmenleri önünde toplanarak bu toplantıyı protesto etmeye hazırlandılar.

Bu da yine AKP'nin bir diğer sinsi tezgahıydı. Böylece protestoculara ilişkin halk nazarında "bozguncu provokatörler" vs gibi yaftalar da yakıştırılmış olacak ve bu kesimler halkın gözünden düşürülerek, HES ile ilgili süreç AKP'nin kontrolü altına alınmış

olacaktı. Bu toplantıya AKP tarafından davet edilenler içinde Salihli ile hiç ilgileri olmadığı halde Turgutlu'nun eski AKP'li Belediye Başkanı Serhat Orhan ile Turgutlu İlçe Milli Eğitim Müdürü Mehmet Ölmez'in bile davet edilmesi ve özellikle bir grup başörtülü kadın konunun salona doldurulduğunun görülmesi sinsi planı anlatan ayrıntılardı.

Ancak AKP ve şirket temsilcilerinin birlikte hazırladıkları bu sinsi plan başarıya ulaşmadı ve Salihli halkı HES'e karşı kararlılığını bu kez de bu toplantıda ortaya koydu. Özellikle CHP Manisa Milletvekili Tur Yıldız Biçer'in girişimleri, aslen Salihli'li olan CHP Manisa milletvekili Mazlum Nurlu'nun CHP Salihli örgütünü harekete geçirmesi ve başta Salihli Çevre Derneği olmak üzere sivil toplum örgütlerinin "AKP'nin oyununu bozmalıyız" şeklindeki tutumu sonrasında toplantı tüm sivil toplum örgütlerinin katılımı ile ve AKP'nin planı bozularak gerçekleştirildi.

Yaklaşık 5 saat süren toplantıya şirket temsilcilerinin sunumu ile başlamak istenmesi nasıl bir sinsi plan olduğunun bir başka göstergesiydi. Ancak bu duruma müdahale edilerek şirket temsilcisinin sunum yapması engellendi ve bunun yerine DSİ temsilcileri ile bakanlık temsilcilerinin sunum yapması istendi. Çevre Bakanlığı, Enerji Bakanlığı temsilcileri ile DSİ temsilcilerinin sunum yaptıkları toplantıda Manisa milletvekilleri olarak Hükümeti temsilen Genel Başkan Yardımcısı AKP Manisa milletvekili Selçuk Özdağ ile AKP'nin bir başka Manisa Milletvekili İsmail Bilen, AKP İlçe Başkanı ve ilçe yönetimi, muhalefet partisi CHP'yi temsilen de Manisa Milletvekili Tur Yıldız Biçer ve Mazlum Nurlu, CHP Salihli İlçe Başkanı ve ilçe yönetimi, sivil toplum örgütleri olarak da başta Salihli GEMA Vakfı, Salihli

Çevre Derneği, TURÇEP, HES'e Hayır Platformu, Birleşik Haziran Hareketi ve ÖDP'den de temsilciler katıldılar. Böylece AKP sadece HES kurulacak köylerdeki vatandaşların toplantıya katılımını engellemeyi başarabilmişti. Ancak bu 4 köyün muhtarının toplantıya katılmalarının sağlanabilmesi de HES karşıtı mücadele verenlerin bir diğer başarısı oldu.

Toplantıda başta DSİ temsilcileri, Çevre Bakanlığı ve Enerji Bakanlığı temsilcilerinin yaptığı sunumlar ve açıklamalar yeterli ve tatmin edici bulunmazken, sivil toplum örgütleri ve halktan konuşmacıların tutumu da çok kararlı ve sert tepkiler şeklinde gündeme geldi. Bu nedenle zaman zaman gergin geçen toplantı, toplantıyı yöneten ilçe kaymakamına zor anlar yaşattı. Örneğin halktan bir kadın konuşmacının "Bana bir muhatap gösterin, ille de siz ne dersiniz deyin, biz bu HES'i burada kurdurmakta kararlıyız" diyecekseniz, ben muhatabımın kim olduğunu bileyim" sözleri üzerine DSİ bölge müdürünün alaycı bir şekilde "Benim" şeklindeki cevabına karşılık bu kadın yurttaşın "senin iki gözünü birden oyarım" şeklinde karşılık vermesi, Salihli halkının HES'e karşı kararlılığını ve geçit vermeyeceğini gösterdiği toplantıdaki tutuma verilecek en ilginç örneklerden biri oldu.

Sonuç olarak; AKP iktidarı ve şirket temsilcilerinin ortaklaşa sahneye koymaya çalıştıkları sinsi plan, çevrecilerin ve sivil toplum örgütleri ile özellikle CHP Manisa Milletvekili Tur Yıldız Biçer'in girişimleri ve uyanıklıkları sayesinde bozulurken, Salihli halkı HES'e karşı geçit vermez tutumunda hem çok kararlı olduğunu hem de tek yumruk olduğunu somut bir şekilde bu toplantıda da ortaya koydu.

Devlet ve Terör

ismail Dokumacı

Burjuva ideologların ve reformist solun devletin niteliği ve işlevi konusunda Marksizm'e yönelttikleri eleştirilerden biri de, Marksizm'in bütün vurguyu devletin baskı kurumlarına yaptığı, dolayısıyla parlamento, hükümet gibi temsili kurumları önemsemediğidir.

Gerçekte Marksistler açısından devletin belirleyici aygıtı baskı aygıtıdır; polistir, ordudur, özel silahlı örgütlenmelerdir, mahkemelerdir, hapishanelerdir. Bu vurgu devletin bürokratik ve ideolojik aygıtlarının önemsiz olduğu, bir işe yaramadığı anlamına gelmiyor. Tersine devlet, egemen sınıfın egemenlik aracı olma işlevini baskı ve ideolojik aygıtlarıyla bir bütün olarak yerine getirir. Baskı aygıtı olmadan egemen sınıf egemenliğini koruyup sürdüremez; ideolojik aygıt ve temsili kurumlar (parlamento, hükümet vb.) olmadan devlet kendini genelleştiremez. Egemen sınıfın hegemonyasını kuramaz. İdeolojik aygıtın ve temsili kurumların görevi devletin gerçek işlevini maskeleyerek egemen sınıfa hizmet eden aygıtı halkın aygıtı olarak tescillemektir. İdeoloji bu işlevi en başta hukuk ideolojisiyle yerine getirir. Hukuk sanki devletin kuruluş ilkesiymiş gibi bir mistifikasyon yaratarak, belirleyici iradenin egemen sınıfın

iradesi olduğu gerçeğini örterek, devletin üzerinde yükseldiği ilişkiyi tersyüz eder. Baskı aygıtının (ordunun, polisin mahkemelerin, hapishanelerin) zorunluluğu sınıf egemenliğinden (burjuva sınıfın egemenliğinden) kopartılarak ona kamusal bir rol verilir. Baskı aygıtı "kamu güvenliğinin" zorunlu koşulu olarak sunulur. Bu noktada genel oy ve temsili kurumlar devreye girer. Halkın yöneticilerini kendi oyuyla seçtiği, kendi seçtikleri tarafından yönetildiği ve istediğinde onları değiştirdiği gibi bir illüzyon yaratılarak ideolojik aygıtın yarattığı mistifikasyon betonlaştırılır.

Burjuva düzende işlerin iyi gittiği, kârların yüksek olduğu, pazarın genişlediği, işçilerin ve emekçilerin kabuğuna çekildiği dönemlerde bu mistifikasyon da nispeten sorunsuz işler. Ama dönem değişip de, kârlar düştüğünde, pazarlar daraldığında, işçi ve emekçilerin yaşamı giderek çekilmez hale gelip, "kelebek kozasından çıktığında" o güvenilir, her şeye kadir kurulu mekanizma tökezlemeye başlar, "kral çıplak"laşır.

Türkiye'de Kral neredeyse tüm zamanlarda çıplaktı. Bazen transparan iç çamaşırlarıyla dolaştığı darbe dönemleri oldu, ama bugün artık kral sadece çıplak değil, çırlıçıplak.

Sisteme yeni bir soluk aldırması beklenen 7 Haziran seçimleri, soluk aldırarak şöyle dursun mevcut krizi daha

da büyüttü. Bütün provokasyonlarına rağmen Suriye'ye giremeyen Erdoğan, savaşı içe taşıdı. Büyüyen krizin ilk belirtisi burjuva temsili kurumların kenara atılması oldu. Önce halk doğru seçim yapmadığı için seçim iptal edildi. Parlamenteonun bu koşullarda bir işe yaramadığına karar verildi. Kapısı kilitlendi. Sonra sıra hükümete geldi, hükümet özelleştirildi. Bunlar, birçok nedenden olup olmayacağını bugünden kestiremeyeceğimiz bir iç savaşa gidişin ön gelişmeleridir. Ancak bütün bunları alelacele alınmış önlemler olarak görmek ya da etkenlerden biri olmasına rağmen Erdoğan'ın kendini kurtarma saikiyle açıklamak, politik sığılıktan öte, söyleyenin kimliğinden bağımsız olarak devleti aklamaktır.

7 Haziran seçimlerinden bu yana geçen "olağandışı" aylarda Kral kendini örten şallardan bir bir kurtuldu. Devlet, temsili kurumların hantallaştırıcı etkisinden sıyrıldı. Olağan koşullarda, parlamentoda karar verilen sıkıyönetime bu kez valiler, emniyet müdürleri ve askeri şefler karar verdi. Olağan koşullarda kurgu ve mistifikasyon gereği parlamenterlerin, bakanların karşısında hazırolda duran valiler, emniyet müdürleri, askeri erkan, vekil- bakan tanımadılar. Türkiye güvenli olan ve olmayan bölgelere ayrıldı. Tıpkı 1909, 1915, 1920, 1924, 1930, 1938'deki gibi. Gü-

venli olmayan bölgede kaynağını egemen sınıf ve ezen ulusun egemenliğinden alan "evrensel hukuk" uygulamaya sokuldu. Devlet Kürdistan'ın birçok ili ve ilçesinde- Cizre, Şırnak, Gever, Diyarbakır, Silopi, Hakkari, , Dersim vb. -iç savaş konumuna geçti. Tankların, topların namluları bir kez daha Kürt halkına doğrultuldu. Uçaklar Kürt coğrafyasına bomba yağdırdı. Çocuk, kadın ve yaşlılar devletin özel terör birliklerinin, keskin nişancıların hedefi oldu.

Kısaca iç savaşı anımsatan olağanüstü koşullarda devlet "fazlalıklarından" kurtuldu. Çıplaklaşarak olağanlaştı.

Her şeyin çırlıçıplaklaştığı bu coğrafyada Marksizm'in devlet teorisini eleştirip düzene karşı mücadele ettiğini iddia edenler bu çıplak gerçeklerin karşısında görüşlerini, özellikle devlete ilişkin, iyilik- kötülük, ahlak ve kültüre dayalı ütöpik görüşlerini, bir kez daha gözden geçirmelidir. Doğrudan devlete yönelmeyen, devlet gerçeğini perdeleyen ve gerektiğinde yeniden kullanılmak üzere bir kenara atılan temsili kurumlara (genel oy, parlamento, hükümet) dayanarak devletin ele geçirileceği, ya da demokratikleştirilebileceği üzerinden bir mücadele kurgusunu yapmanın aslında mevcut devleti onaylamaktan başka bir anlama gelmediği görülmelidir.

Terinin Aktığı Toprağa Düşenler...

Ferda Kar

1999 yılında IMF ile yapılan anlaşmaların önemli ayağını, tarımsal destek sisteminin tasfiyesi oluştuyordu. Üçlü koalisyon hükümeti aracılığıyla IMF ile yapılan anlaşma, sonrasında iktidara gelen AKP hükümeti tarafından da harfiyen uygulandı. Tarım destek harcamalarının kısıtlanması ve tarımsal KİT'lerin özelleştirilmesi son hızla devam etti.

Gerek özel, gerekse devlet bankalarından aldıkları kredileri ödeyemez duruma gelen küçük köylü, teker teker elindeki toprakları satmak zorunda bırakıldı. Verimli araziler, büyük tarım kapitalistlerinin ellerinde toplanırken, yoksul ve küçük köylüler sürekli bir yoksullaşma ve proleterleşme tehdidi altında, yıldan yıla daha fazla çalışarak ve daha az tüketerek yaşamlarını devam ettirmektedir.

Bahar ayları ile birlikte tarım işçisi olarak, kimi bulunduğu bölgede, kimileri de Batı'ya, Karadeniz'e, aileleri ile birlikte çalışmaya gitmektedir. Yaklaşık 3 milyon mevsimlik tarım işçisinin, olumsuz koşullardaki ulaşım ve çalışma şartları, maalesef bir çok iş cinayetini de gündeme getiriyor.

Taşeronluk ve dayılık sistemi, bu sonucu doğuran kapitalist sistemin dayattığı en büyük etken; fabrikalarda olduğu gibi tarımda da düşük maliyetli emek ise, kapitalistler açısından en önemli faktör. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin raporlarına göre, işçi ölümlerinin yoğunlaştığı dört sektör arasında, hep birinci sırada tarım sektörü yer almaktadır. 2015 yılının ilk altı ayında 646 işçi, iş cinayetlerinde yaşamını yitirirken, 190 işçinin tarım iş kolundaki cinayetlerde yaşamını yitirdiği belirtiliyor. Temmuz ayı içinde meydana gelen kazalarda, 19 tarım işçisi yaşamını yitirirken, 41 işçi yaralandı. Haziran ayındaki kazalarda, 15 tarım işçisi hayatını kaybederken, 2 işçi de yaralandı.

Gölmarmara ilçesine yaprak toplamaya giden işçileri taşıyan kamyonetin bir tırla çarpışması sonucu oluşan kazanın sebebinin yol olmadığını söyleyen Vali, işçilerin kamyonetle taşınmaları konusunda konuşmazken, tanker şoförünü suçlayarak, olayın bir trafik kazası olarak görülmesini "uygun" gördü.

Temmuz ayı içinde meydana gelen diğer 3 kaza da, tarım işçilerini taşıyan kamyonetlerde meydana geldi. Bu kazalarda 4 kişi yaşamını yitirirken, bir çok tarım işçisi yaralandı.

Ağustos ayı içinde meydana gelen diğer bir kaza da Ordu'da meydana geldi. Fıstık işçilerini taşıyan minibüsün devrilmesi sonucu 1 kişi yaşamını yitirdi. 3'ü ağır, 24 işçi yaralandı. Her şeye muktedir olan devletin valisi "Çok üzücü bir kaza ile karşı karşıya kaldık." diyerek, her zaman olduğu gibi işçi ölümlerinden sonra, güçlü bir "devlet" olarak, her zamanki gibi yaşarken değil de ölümlerden sonra neler yapılabileceğini basınla paylaştı.

Çoğunluğunu Kürt yoksul ve köylü-

lerinin oluşturduğu tarım işçileri, ağır sömürü koşulları ve ırkçılık baskısıyla karşı karşıyalar. Devlet güçleri tarafından kentlere sokulmayıp, çadırlarda, temel ihtiyaçlardan yoksun koşullarda yaşamaya zorlanıyorlar. Önümüzdeki süreçte, kapitalist tarımın gelişimiyle daha fazla topraksız köylü daha fazla tarım proletaryası olacaktır. Tarım işçileri etnik, dinsel ayrımları bir yana bırakarak, ortak çıkarları doğrultusunda, sermayeye karşı mücadele örgütlemelidirler.

ABD, T.C., IŞİD Elele

ABD Öncülüğünde IŞİD'e Destek Sağlayanlar arasında Türk Şirketleri de var.

ABD'nin, IŞİD'i ve diğer önemli terörist grupların hemen hemen hepsini Washington'un hâkimiyetini arttırmak ve insanlık üzerindeki sonu olmayan savaşı sürdürmek için oluşturduğu bilin bir gerçek.

Conflict Armament Research (CAR)'ın Irak ve Suriye'de 20 aylık araştırmalarının sonucu olan "İslam Devleti'nin Bomba Yapımında Kullandığı Malzemelerin İzini Süren" yeni çalışması Washington'ın ajandasını kavrama imkânı sağlıyor.

Amerika, İngiltere, Fransa, Türkiye, Suudi Arabistan, Katar, İsrail ve müttefik devletler IŞİD'e ve diğer terörist gruplara teçhizat, finansal destek, eğitim ve çeşitli başka maddi yardımlar sağlıyor.

ABD'li, Avrupalı, Türkiyeli ve diğer uluslara ait onlarca şirket, kendi ülke-

leri üzerinden IŞİD'e el yapımı bomba montajında gerekli kablo, tel ve diğer bileşenleri temin ediyor.

Bunlar, 162 ülkenin imzaladığı 1997 tarihli "Anti-Personel Mayınların Kullanımının, Depolanmasının, Üretiminin ve Devredilmesinin Yasaklanması ve Bunların İmhası ile İlgili Sözleşme" adlı Ottawa Antlaşması'yla yasaklanan, insan öldürmeye yönelik kara mayını gibi tahrip edici terör silahlarıdır.

Antlaşmayı imzalamayan ülkeler Amerika, Çin, İsrail, Rusya, Suudi Arabistan ve diğer Körfez ülkeleridir. İmzacılar arasında olan Türkiye ve diğer NATO ülkeleri antlaşma hükümlerini görmezden geliyor.

IŞİD bu el yapımı bombaları terör silahı olarak kullanıyor. 13 Türk şirketi bunların tedarik zincirinde yer alıyor. Rapor, Ankara'yı "IŞİD'in el yapımı bomba imalatında kullandığı malzemelerin en önemli geçidi" şeklinde değerlendiriyor.

Bu malzemeler, "Irak ve Suriye'de IŞİD'in eline geçmeden önce Türk şirketlerin ülke içinde ürettiği ya da sattığı kimyasallar, muhafaza kutuları, patlama fitilleri, kablolar ve telleri içermektedir.

Yetkili yönetici James Bevan'a göre Ankara, CAR'in bu çalışmasıyla işbirliği yapmayı kabul etmediğini söylüyor ve ekliyor:

"Bulgular IŞİD'in Irak ve Suriye'de kendi kendini idame ettirebildiği hakkındaki büyüyen uluslararası farkında-

lığı destekliyor, yerel olarak ve kolaylıkla silah ve stratejik malzemeler elde ediyorlar."

Bu da kendi topraklarındaki müdahalelerde; ulusal hükümet ve şirketlerce gözetim eksikliği ve suç ortaklığını işaret ediyor.

IŞİD; Amerika, Türkiye, NATO müttefikleri, Suudi Arabistan ve diğer Körfez ülkelerinin yardımı olmadan var olamaz ve gelişemezdi.

Diş Haberler

Silahlanma Devam Ediyor!

Şubat ayında Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI), tarafından yayımlanan uluslararası silah ticaretiyle ilgili rapora göre, uluslararası silah alım satımında, 2006-2010 dönemine göre 2011-2015 döneminde yüzde 14'lük artış görüldü.

SIPRI'nin raporunda, Asya ve Orta-doğu'da silah ithalatının arttığını, ABD ve Rusya'nın, dünyanın en büyük silah ihracatçıları olduğu açıklandı.

Dünyada 2011 ila 2015 yıllarında en büyük silah ithalatçısı 10 ülkeden 6'sı Asya ve Okyanusya'da yer alırken, Hindistan küresel silah ithalatında yüzde 14'lük paya sahip oldu.

Dünyadaki en büyük silah alıcıları sıralamasında Türkiye ise Hindistan, Suudi Arabistan (yüzde 7), Çin (yüzde 4,7), Birleşik Arap Emirlikleri (yüzde 4,6) ve Avusturalya'nın (yüzde 3,6) arkasından 6. sırada yer alıyor. SIPRI raporuna göre Türkiye'nin silah alımı

dünya toplam silah ticaretinin yüzde 3,4'üne tekabül ediyor. İlk 10 arasındaki diğer ülkeler Pakistan (yüzde 3,3), Vietnam (yüzde 2,9), ABD (yüzde 2,9) ve Güney Kore (yüzde 2,6) oldu. Bu 10 ülke, dünyadaki toplam silah alımının yüzde 49'unu gerçekleştiriyor.

Raporda, Asya ve Okyanusya ülkelerinin silah ithalatını 2006-2010 dönemine göre yüzde 26 artırdığına dikkat çekilirken, 2011-2015 yılları arasındaki küresel ithalatın yüzde 46'sının bu ülkeler tarafından yapıldığı kaydedildi. Çin'in, ithal ettiği ve yurt içinde ürettiği silahlarla askeri yeteneklerini genişletmeye devam ettiği belirtildi.

SIPRI'nin raporunda, Ortadoğu ülkelerinde silah ithalatının 2011-2015 döneminde 2006-2010 dönemine göre yüzde 61 arttığı ve Suudi Arabistan'ın silah ithalatını 2006-2010 dönemine göre yüzde 275 artırarak, 2011-2015 yılları arasında dünyanın ikinci en bü-

yük silah ithalatçısı olduğu belirtildi.

ABD, en büyük silah ihracatçısı

Rapora göre, son 5 yılda 96 farklı devlete büyük silah satan ABD, silah ihracatında yüzde 33'lük payıyla 2011-2015 döneminde de başı çekiyor.

ABD'nin büyük silah ihracatının da 2006-2010 dönemine nazaran yüzde 27 arttığı kaydedilen raporda, büyük silah ihracatını 2011-2015 döneminde yüzde

28 artıran Rusya'nın son 5 yıldaki küresel ihracatın yüzde 25'ini elinde tuttuğu ifade edildi.

En büyük silah satıcıları sıralamasına göre ABD, Rusya, Çin, Fransa, Almanya ve İngiltere ilk sıraları alıyor. En büyük silah satıcıları sıralamasında 16. sırada yer alan Türkiye'nin 2011-2015 yılları arsında dünya silah satışlarındaki payı ise yüzde 0,6

Diş Haberler

Ukrayna'da Çatışmalar Alevleniyor

Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Yüksek Komiseri, Şubat ayında, Ukrayna Silahlı Kuvvetleri (UAF) ile Donbass ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerine bağlı milisler arasında Doğu Ukrayna'daki çatışmalarda yaşanan kayıplarla ilgili bir bildiri yayınladı.

Verilen bilgiye göre, 2014 yılı Nisan ayında çatışmaların başlamasından bu yana sivil kayıplar da dahil olmak üzere bölgede 9,167 kişi öldürüldü, 21,044 kişi de yaralandı. Ancak Hükümetin Debatseve kuşatmasının sırasında savaşlarda uğradığı kayıp kapsamını gizlediği ve bu nedenle Ukrayna ordusu tarafından bildirilen rakamlarla ilgili bazı şüphelerin olduğu belirtiliyor.

Savaş Hattının her iki tarafından kaynaklanan topçu bombardımanı ve küçük silah atışlarıyla Minsk II görüş-

meleri kapsamında mutabık kalınan ateşkes, neredeyse her gün ihlal ediliyor. Özellikle Donbass bölgesinde yaşayan siviller sürekli olarak, Ukrayna ordusunun gelişigüzel topçu bombardımanına tabi tutulmaktadır.

23 Şubat'ta Ukrayna ordusu tanklar ve topçu desteği ile, Donbas Halk Cumhuriyetine ait olan Spartak kasabasına saldırdı. Ayrıca Donetsk havaalanını top ateşine tuttular. Gorlovka ve çevresindeki mahalleler de son bombardımanın hedefi oldu.

Ukrayna ordusunun bahar ve yaz aylarında olası bir saldırıyı planladığını gösteren kanıtlar var.

Rusya ile Türkiye arasında, Suriye konusundaki amaçlarının farklılığından ve geçen yıl Rus savaş uçağının düşürülmesinden kaynaklanan gerginliğin

şimdi de Ukrayna'da ortaya çıktığı görülüyor. Kırım yarımadasına yönelik sabotaj eylemlerinde Türk militanların Kırım Tatarları ile birlikte yer aldıkları görülüyor. Görünüşe göre, Kherson bölgesinden Kırım'a enerji ve gıda maddelerinin gelişini engellemek için Sağ Sektör ile ittifak yapan Tatar milliyetçileri, Türk hükümetinden maddi destek almaktadırlar.

Kherson bölgesinde Tatar milliyetçilerle Türk "Bozkurtlar" üyelerinin resimlerinin ortaya çıkmış olmasının yanı sıra, Tatar milliyetçi lider Lemur Islamov, Türkiye'nin, abluka için kendilerine parasal ve maddi destek sağladığını ifade ediyor. Ukrayna'da faaliyet gösteren Bozkurtlar'ın sayıları bilinmemekle birlikte, Kırım iç güvenlik güçleri bunların varlığından haberdardır.

Kiev hükümeti halkın desteğini

kaybetmeye devam ettikçe, yolsuzluk suçlamalarına battıkça ve ülkenin, ekonomik durumunu iyileştirilmekten tamamen aciz olduğunu kanıtladıkça, doğuda düşmanlıkların yeniden ortaya çıkması muhakkaktır. İç durum kötüleşmeye devam ettikçe Poroshenko rejiminin, ellerinde tuttıkları iktidarı korumak için Rus işgali hayaletini yeniden ileri sürmekten başka hiçbir alternatifinin olmadığı anlaşılmaktadır.

Ukrayna iflasa doğru kaydıkça ve Ukrayna hükümeti kendi vatandaşlarının çoğunluğunun gözündeki meşruiyetini kaybetmeye devam ettikçe, yaz aylarında, Türk aşırılık yanlıları tarafından desteklenen Tatar milliyetçilerinin terörist operasyonları da dahil olmak üzere Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerine ve Kırım karşı yeniden bir saldırı ve askeri eylemler beklenebilir.

Kaynak : South Front

ŞKÊR Â HENO

Mahmut Konuk

Bizim Siirt-Kurtalan’ın Güney-doğu yamacındaki Ayndar köyüne, kışın son günleri, baharın başlangıcı ile birlikte nêrgiz toplamaya giderdik...

Nergizler için çoğu zaman Ayndar Köyü’nün çocuklarıyla kavga ederdik. Bizim nêrgiz toplamaya gittiğimizi gören Ayndar Köyü’nün çocukları gelir; “akarımıza izinsiz girdiniz..” diye nêrgizlerimizi almaya çalışır, vermeyince taşla-sopayla saldıırırlardı.

Biz de “tedbirli” giderdik. Ceplerimizi uzak mesafeye atılabilecek taşlarla doldurur, çoğunlukla yanımıza sopa filan da alırdık.

Bizim mahallenin çocukları “şerrud” (kavgacı) olurdu.. Genellikle, bizi dövmeye gelen köy çocuklarını döver geri gönderirdik.

Bir gün de kadınlı-erkekli neredeyse bütün köy bize pusu kurmuş, hem topladığımız nêrgizleri elimizden almışlar, hem de hani derler ya; eşşek sudan gelinceye kadar dövmüşlerdi. Nasıl olduysa ellerinden sıyrılıp biraz uzaklaşarak onları taş yağmuruna tutmuş, sonra da arkamıza bakmadan kaçmıştık. Ama esaslı dayak yemiştik o gün, yediğimiz dayağın acısı günlerce geçmemişti.

Sonra o nêrgiz topladığımız yerlerin aslında bizim Dedemizin toprağı olduğunu öğrenmiştik ve bu bana çok koymuştu.

Yengem anlatmıştı...

Şükriye Yengem... O, ailemizin öyküsünü bir çok yönüyle biliyordu. 2. Dünya savaşı yıllarındaki “büyük kıtlık”ta (“ğela ya mezin”) Midyat’taki Deyr’ul Zahfaran’da yanına sığındıkları “Hânâ Halamız”dan çok şey öğrenmişti.

Ayndar’dan Kurtalan’a, Merceba’ya kadar olan upuzun ve geniş araziye köylüler şimdi bile; “Erdê Şekirê Madê” (“Şekir’ê Madê’nin arazisi”) diyorlardı.

Şekirê Madê Nenem Nêrgiz’in babası idi. Nenem Nêrgiz’in büyük babası “Mardiros’a Kürtler “Madê” diyorlardı. Verimli arazileri, meyve ağaçlarıyla dolu bahçeleri vardı. Şimdi bile köyün içinde, dağın dibinden kaynayan buz gibi sularıyla köy çeşmesinin yanı başındaki büyük incir ağacına köylüler “hejîra Şekirê Madê” diyorlar. Asırlardır hiç kurumaz, bir taraftan yaşlanıp kururken bir yandan da yeni filizler verip kendini tazeler...

Çok bonkör ve yardımsever olan Mardiros’a; onun için sevimlileştirerek “Madê” diyorlardı.

İşte o Mardiros, rivayete göre o zaman da böyle baştan çıkarıcı kokan nêrgizlere benzetip torununa “Nêrgiz” adını koymuştu....

Neyse biz konumuza dönelim.

Yine böyle nêrgiz toplamaya gittiğimiz bir günde Ayndar yolunun kenarında, Ayndar ile Bêkend yollarının kesişme noktasında; aslında Ayndar’dan “Dêrê”-ye, “Dêra Dêrikê”ye giden yolun kenarında çok eski olduğu belli olan bir tümseğin, taş öbeğinin önünde, kucağında bebeğiyle uzun uzun dua eden bir kadın dikkatimizi çekmişti.

Kadın bizi görünce yanına çağırmış, okuyup üflediği şeker, lokum ve bisküvilerden vermişti. “Alın çocuklar, bol bol yiyyin ki benim duam kabul olsun” ... demişti.

“ŞKÊR Â HENO” adını ilk orada duydum. O tümseğe, yanında kurumuş, dallarına rengarenk bez parçaları bağlanmış bir ağaç olan taş öbeğine “ŞKÊR Â HENO” diyorlardı. Yoldan geçenler yüzünü oraya dönüp bir “Fatiha” okumadan geçmez, doğumdan sonra sütü gelmeyen ya da kısa sürede kesilen kadınlar buraya gelir, dua eder, adak adarlardı.

Fakat Benim “Şkêr â Heno” diye çocukluğumda ilk duyduğum yer meğer farklı bir yermiş. Benim “Şkêr â Heno” diye bildiğim, kafamda kodladığım, kadının da adak adadığı yer meğer “Şex Birahîm Ağacı” (“Darikâ Şêx Birahîm”) diye bilinen, onun da farklı hikâyesinin olduğu bir yer imiş. Asıl Şkêr â Heno daha yukarıda, “Çiyayê Milla” dağının yamacında köylülerin “Tatibê” dedikleri yerden “Dêrê”ye giden patika yolun üzerinde imiş. Bunu “aşağı yukarı bir yıl sonra yine nergis toplamaya giderken öğrenecektim. Ayndar tarafına nergis toplamaya gittiğimiz bir gün nergislerin kurumaya, buruşmaya yüz tuttuğunu görmüş, çok üzülmüştük. O gün bizimle beraber olan ve bizden 5-6 yaş büyük olan “Bêkend” köyünden bir çocuk bize; “üzülme-yin, ben şimdi sizi bir yere götüreceğim, orada istediğiniz kadar nergis toplarsınız. Hem oranın nergisleri daha iri ve güzel kokulu olur. Havalar ısındığı için buradaki nergisler solmaya yüz tutmuş ama dağın gölgelik yamacında henüz çok canlıdır” demişti. Biz de peşine takılıp gitmiştik. Bol miktarda nergisler, dağ sümbülleri, “sosin”ler toplamıştık. O gün hiç olmadığı kadar yorulmuş, topladığımız yer elmalarıyla açlığımızı bastırmış, ancak bitkin ve susuz kalmıştık. Nihayet bir pınarın başına gelip kana kana su içmiş, sırtımızı yamaca vererek oturup biraz soluklanacak olmuştuk. “Bêkend”li çocuk eski olduğu her halinden belli olan bir taş öbeğine dönüp ”fatiha” okuyordu. “Hayırdır” diye sorduğumuzda “susun” işareti yapmış, “Fatiha”sını bitirdikten sonra gelip bize “Heno” ve bebeğinin öyküsünü anlatmıştı.” Ama ‘Şkêr â Heno’ aşağıda, Ayndar yolu üzerinde” dediğimizde; “Hayır! Oraya ‘Darik â Şêx Birahîm’ diyorlar. Bizim köylüler hep bilir fakat dışarıdan gelenler ikisini karıştırırlar. Aslında oranın da “Şêx Birahîm”le alakası yok. Ferman zamanında Ermeniler kaçarken değerli eşyalarını, altın ve mücevherlerini oradaki ağacın altına gömmüş, üzerini taşlarla örtmüş, ağacın dallarına da renkli kumaş parçaları asarak ‘yatır’ süsü vermişler. Bir uyanık orayı kazıp altındaki altın ve mücevherleri çıkarıncaya kadar da yöredeki Müslüman Kürtler oraya ‘Darik â Şex Birahîm’ diyerek ‘yatır’ muamelesi yapmış, böylece Ermenilerin gömüləri uzun yıllar boyunca kalmıştı. Asıl ‘Şkêr â Heno’ burası” ... demiş ve bize “Heno”nun öyküsünü anlatmıştı. Ona da Babaannesi anlatmış ve “oradan sakın Fatiha okumadan geçme” diye sıkı tembihlemişti. Onun Babaannesi de Müslümanlaş(tırıl)mış bir Kildani idi. Heno’yu öldürüp tecavüz eden imam da kendi köylerinden, Bêkend’ten “Melle Salih” imiş.

-Büyüklerimizin “ferman zamanı”, “wextê fermanê Filleha” (Ermeni Fermanı zamanı) dedikleri günlerde; şehirlerde, kasabalarda, köylerde, sokaklara “tellal”lar çıkartıp “Padişah Fermanı”nı duyurmuşlar:

“-hey hêêêêêê.....

Duyduk duymadık demeyin!... Hükûmet-î Dewlet-î Alî Osman Ferman buyurmuş!.. Her kim ki yetim kalan 10 yaşından küçük Ermeni çocuklarını hanesine alır, talim ve terbiye ile İslâm geleneklerine göre eğitip büyütürse onların ebeveynlerinden kalan mal-mülk bu ailelere verilir, ayrıca korucu ailelere 30 kuruş maaş bağlanır...”...diye bağdırtmışlar.

Öyle “30 kuruş da neymiş” deyip de geçmeyin. 30 kuruş o gün büyük para... Ferman 45-50 yıl sonra benim Dedem (Annemin Babası Mehmed Beg) koca bir köyü, “Beybo”yu bin liraya satmış!..

Mesajı alan almış, bir çok kişi gözüne kestirdiği Ermeni komşusunu öldürmüş, karısını kendisine nikâhlayıp zorla Müslümanlaştırmış, malını-mülkünü de üzerine geçirmiş.

Çoğu kişi bunlara karşı çıkmış; “yazıktır, günahdır, bunun vebali büyüktür, biz yüzlerce yıl kardeş gibi bir arada yaşadık, bu zulümdür”... demiş.

Sonra bir “ferman” daha gelmiş. Daha doğrusu “Şeyh-ul İslâm’dan Fetva”. Bölgedeki müftüler, imamlar, “melle”ler de camilerde bu “fetva”yı “hutbe” olarak okumuşlar; “Her kim ki 7 tane Ermeni (ama Müslüman olmayı reddeden Ermeni) öldürürse mekânı Cennet olur”diye.

İşte o zaman her tarafta “Ermeni Avı” başlamış. Ermeni avına çıkmayanlar, buna karşı çıkarlar;”kâfir, zındık, muhtedi” diye suçlanmış.

İşte o günlerde Ayndar’ın hemen yanı başındaki tepede, “Gurdila” mıntıkasında bulunan köylerden “Silindê” köyündeki bütün Ermeni Erkekleri keklik avlar gibi avlanmış, Ayndar’da diğer Ermenilerle beraber Şekirê Madê ve dört tane filinta gibi oğlu da katledilmiş.

“Filleh”lerin çoğunluğu Ermeni olduğu için “Ermeni soykırımı” deniyor ama aslında orada Ermenilerle birlikte diğer Hristiyan Halklar, Asuriler, Kildaniler, Süryaniler, Rumlar, hatta daha önce de kırımlara uğrayan; Kürtçe konuşan ama “Zerdeşt” dinini devam ettiren Êzidiler de o fırtınada “kırım”dan nasibini almış...

İşte o soykırımda kocası ve bütün ailesi katledilen genç bir kadın; “Heno (Henna, Hanna...), yeni doğum yapmış, henüz 40’ı çıkmamış bebeğini kucağına alıp yola çıkmış. “Dêrê”ye, oradan da “binxetê”ye, Der-Zor’a gidecek. “Dêrê”den gelen patika yolun üzerinde bir imam-“melle” yolunu kesiyor;”Benimle evlen, benim karım ol” diyor. Heno kabul etmiyor. İmam zorla sahip olmaya çalışıyor. Heno direniyor, imamın yüzünü-gözünü tırmalıyor. İmam da (bir rivayete göre kafasını taşla ezerek, bir rivayete göre de hançeriyle karnını deşerek) Heno’yu öldürüyor, sonra da tecavüz ediyor. Cesedi, kucağında bebeğiyle, tecavüz edilmiş haliyle yol kenarında bırakıp gidiyor.

Evet bu öyle bir vahşet ki bu gün bile

anlatırken insanın kanı donuyor ama vahşetin daha büyüğü de arkadan geliyor.

Birkaç gün sonra oradan geçen köylüler Heno’nun yol kenarındaki cesedini görüyor. Yaz gününde sıcaktan şişmiş, morarmış, elbisesinin alt kısmı parçalanmış, tecavüz edilmiş halde..

Ama yakından bakınca bir “mucize” görüyorlar. Cesedin kolları-bacakları morarmış, şişmiş ama karnı, göğüs kısmı, memeleri bembeyaz kalmış, canlı gibi... Ve o 40’ı çıkmamış bebek, ağzını dayamış, süt emiyor, Heno’nun memelerinden hâlâ süt geliyormuş...

Bebeğe bakıyorlar; “erkek”!..

İşte vahşetin daha büyüğünü de orada onlar yapıyor, küçük bebeği kayaya çarpıp öldürüyorlar...

Sonra da getirip üzerlerine bu taşları örtüyorlar.

Bir başka rivayet, bebeğin “40’ı çıkmamış bebek” değil, ”5-6 aylık bebek olduğunu, onu bulanların hemen yakındaki pınarın başına götördüklerinde bebeğin suya doğru dönüp ağladığını, bebeğin pınarın suyundan kana kana içerken öldüğünü” ... anlatıyor.

Bebeğin,”40’ı çıkmamış bebek” olmayıp 5-6 aylık oluşu, “kayaya çarparak” değil de pınarın başına götürülüp ağzının suya dayanması, çatlayıncaya kadar su içerek ölmesi, insanlıktan çıkma düzeyi hakkında “hafifletici” bir etki yapsa da durumu değiştirmiyor. Sonuçta işlenen vahşet bu gün hâlâ vicdanları kanatacak düzeyde orta yerde duruyor.

İşte “Şkêr â Heno” dedikleri o taş öbeği Ayndar Köyünden yukarı tırmanışınızda, “Çiyayê Milâ”nın kuzey yamacında Bêkend’den Dêrê’ye giderken köylülerin “Tatibê” dedikleri mıntıkada kendi halinde bir taş öbeği, bir “Şkêr” olarak orada duruyor.

Kürtler, tarla haline getirdikleri arazilerinin içinden çıkan taşları öbek öbek toplayıp yığın yaparlar, ya da ölmüş hayvan leşlerini taşlarla örtüp öbek yaparlar, bunların ikisine de “ŞKÊR” diyorlar.

Zamanla Heno ile Bebeği’nin öyküsü dilden dile konuşuluyor, en çok da öldükten sonra bile hâlâ memelerinden süt gelmesi unutulmuyor..

Bir süre sonra da o yörede doğumdan sonra sütü gelmeyen ya da kesilen-azalan kadınlar Heno ve Bebeğinin kemiklerine ev sahipliği yapan bu taş öbeğine gelip dualar okuyor, adaklar adıyorlar;”bizim sütümüz de Heno’nun ki kadar bol ve bereketli olsun” ... diye.

O günden beri; Ermeni oldukları için kocası, ailesi, akrabalarıyla katledilen ve 40’ı çıkmamış bebeğiyle süratle gelen ölümünden yakasını kurtaramayan Heno, gömüldüğü yerde Müslüman Kürtlerce önünden “Fatiha”sız geçilmeyen, kadınların gelip adak adadığı, dua ettiği bir tür “türbe-yatır” haline gelir...

21 Şubat 2015 -ANKARA

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz Sahibi: Nevzat
Eraydın Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozan
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: Barış Mah. Adnan Kahveci Cad. No: 88/4
Buca - İzmir
Baskı tarihi: Mart - 2016
Basım yeri: Özdemir Matbaacılık
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi Blok No: 145
Topkapı-İstanbul Tlf. 0212 577 54 92

İzmir: Barış Mah. Adnan Kahveci Cad. No: 88/4
Buca - İzmir
İstanbul - PK 15 Kadıköy
İletişim: info@sozveeylem.com
editor@isbasigazetesi.net

İnşaat İşçileri Sendikası Başkanı Mustafa Akyol ile Röportaj

İnşaat İşçisinin sorunları

İşbaşı: Bildiğimiz kadarıyla inşaat sektöründe çalışma koşulları ve devamlılık sorunu gibi nedenlerle bugüne kadar bir işçi sendikası örgütlenmesi yapılamamıştı. Ama İnşaat İşçileri Sendikası bunu başardı. Bu sürecin nasıl geliştiğini okuyucularımızla paylaşabilir misiniz?

Mustafa Akyol: Safir'de 2010 aralık ayında benim ve 21 arkadaşımın ücret ve haklarının ödenememesinden dolayı bir direniş başlattık. O direniş şimdiki direnişler gibi değildi. Kara düzen, işçinin kendiliğinden yaptığı, hiçbir desteği olmayan bir direniş başlattık. Mesela pankart yapmayı bile bilmiyorduk. Kapının önüne öylece çıktık. Oradaki kazanımdan sonra şunu gördük, inşaat işçisinin hakları gasp edilince nasıl davranması gerektiğini bilmediğini anladık. Bunun da ön açıcı bir şey olduğunu fark ettik; bize birkaç tane talep geldi. Sendika, dernek vs. değilsin sadece oradaki direnişi kazanımla sonuçlandırmış birisin. Birkaç direniş daha yapıp, kazanımla sonuçlandırınca, dernek kurma kararı aldık. Sendikayı düşünmedik, çünkü inşaat işçileri sendikayı hiç bilmiyordu. Sizin dediğiniz gibi uzun süredir inşaat sektöründe sendikal çalışma yapılmamış. Sendika denince 'sertifika iyi olur abi' diyen işçiler vardı. Biz önce dernek kuralım dedik, çünkü işçi derneği anlıyor. Sendikayı, bu yolla anlatabileceğimizi düşündük.

İnşaat İşçileri Derneği'ni kurduk, 1-2 sene dernek olarak devam ettik. Daha sonra değerlendirme yapıp sendikal çalışmaya geçebiliriz kararını aldık. Bütün işçilere olmasa bile temas edebildiğimiz işçilere anlatabildiğimize inandık ve sendika girişimi olarak başlayıp, 2014 yılında da kuruluşu ilan edip sendikal çalışmayı başlattık.

İşbaşı: Ankara katliamında işçiler ve emekçiler katledildi. İnşaat İşçileri Sendikası da 6 neferini bu katliamda kaybetti. Ortaya koydukları mücadeleleriyle sınıf savaşımının ışığı olacaklarına inanıyor ve onları saygıyla anıyoruz. Bu katliamın mücadelenize etkisi ne oldu?

Mustafa Akyol: Etkisi olmasından çok daha ötede, Ankara'da katledilen tüm arkadaşlarımız çok değerli devrimcilerdi. Ancak Serdar arkadaşımız (tabi hepsinin çok emeği vardı ama) bu sendikanın üst aklıydı. Yüzde yetmişiydi. Onun yokluğunu hâlâ toparlayamadık. Yaşantısıyla, mücadelesiyle, işçi sınıfına bakışıyla, (salt duygusal değil) gördüğüm tek gerçek komünist arkadaşım. Komünistim deyip, öyle de yaşayan, devrimciliği hem sözleriyle, hem eylemiyle yaşantısında, mücadelesinde de gösteren bir arkadaşımızdı; bizim için büyük kayıp.

Onun yeri hiçbir zaman dolmayacak. İnşaat işçileri on binlerle yürüse de, çok militan işler de yapsa, devrimi İnşaat İş Sendikası dahi yapsa, Serdar'ın yeri doldurulamayacak...

İşbaşı: İnşaat sektörü iş kazaları dercelendirilmesinde 'çok tehlikeli' derecesine sahip. Sendika olarak verilen iş güvenliği eğitimlerini yeterli buluyor musunuz? Sendika bünyesinde bu amaca yönelik bir faaliyet ya da planınız var mı?

Mustafa Akyol: Böyle bir planlamamız ve düşüncemiz var; fakat bu ülkede şu an iş güvenliği eğitimi verilmiyor. Mesela bir örnek vereyim, Bakanlığın iş güvenliği uzmanı bir şantiyeye iskeleleri denetlemek için gidiyor. Şantiyenin iş güvenliği uzmanıyla beraber iskelelere çıkıyorlar, ikisi de düşüp ölüyor. Şaka gibi gelebilir size... Bir de şunu yadsınamamak gerek, Türkiye'de iş güvenliği baret ve kemere bağlanmış durumda; baret ve kemeri varsa iş güvenliği tamamdır sanılıyor.

Eğitimi vermeden bu arkadaşları şantiyeye götürüp sonra beşer dakika arayıla kemerini takmazsan şöyle olur, böyle olur diye uyararak işin içinden sıyrıldığımızı sanıyoruz. Ama öyle değil. Dış cephede çalışan adama kemer tak diyorsun ama aynı zamanda 20 metre yapabileceği bir işi, 40 metre istiyorsun. O kemer ona engel olduğu için, işten de kovulmak için (çünkü işi yetiştiremezse işten atılıyor) kemeri takmıyor.

Bakın şantiyelerde binlerce liraya yaptırılan bir mutfak dolabını sırf rengini beğenmedikleri için çöpe atabiliyorlarken, işçiler için bir şeyler yapıp baret ve kemere ihtiyaç duyulmayacak önlemler almaları gerekiyor. Yapılabilir bunlar. Bakın ben Rusya'da çalıştım, -35 derecede, dış cephede, iskelede. Isıtma sorunu yoktu, benim o iskeleden düşmem için intihara teşebbüs etmem gerekiyordu. Üzerinde yürüdüğümüz kalas, buradakiler gibi cambazlık yapmaya gerek duymuyordu. Bunun yapılması mümkün.

Her şeye masraf yapıyorsunuz, bir duvarı 5 cm kaydırmak için koca duvarı bile yıktırabiliyorken, işçi için hiçbir şey yapmıyorlar.

İşbaşı: Şu anda bildiğimiz kadarıyla Akfa Holding'e bağlı Emaar Square'de inşaat işçilerinin bir direnişi söz konusu. Bu süreci kısaca aktarır mısınız? Bunun dışında da başka şantiyelerde de eylemlilik söz konusu mu?

Mustafa Akyol: Emaar Square'deki direniş büyük kazanımla sonuçlandı. Yetki aldık, orayı denetleyebileceğiz artık. Normalde sendika yetkimiz yok. Şimdi örgütlenmeyi bir adım ileri taşımayı hedefliyoruz. Çünkü bu Ankara patlamasın-

dan sonra epey etkilendik, toparlıyoruz ufak ufak, yeni projelerimiz var. Mimar arkadaşların bir komisyonu var. İş güvenliği komisyonu, eğitim komisyonu, basın komisyonu gibi komisyonlar kurduk. Bir ayağı total çalışıyoruz ama üniversiteliler komisyonu kurduk. Üniversitede mimarlık, mühendislik, teknikerlik okuyan; geleceğin inşaat işçileri olan arkadaşlardan örgütlenmeye başlamak lazım.

Mimar ve mühendislerin sınıfını bilmesi gerekir, Emaar'da gördük mimarın mühendisin ne halde olduğunu; buna rağmen mühendislerin çoğu patron temsilcisi gibiler. İş cinayetlerinde tabi ki devlet ve sermaye suçlu ama, TMMOB da bu konuda kendi üyelerine dönük hiçbir adım atmıyor, onları da görüyoruz... sendikal çalışmayla ilgili bir şey yapmayan, kendilerini işçi sınıfından bile görmeyen mühendislerden bahsediyorum. Ama tabi sokağa çıkınca, söylemde bizden daha radikal, daha devrimci görünüyorlar. Mesela devlet ellerinden paralarını alınca sokağa dökülmeyi başardılar. Bu yüzden ya bir şeyler yapsınlar, şantiyelerde mühendislerden şikayetçiyiz, patrondan görmediğimiz baskıyı, mobbing'i onlardan görebiliyoruz.

Torunlar örneği; birinci suçlu şirket; evet ama, bu tarafta da çalışan mühendislerin asansörün durdurulmasını istememeleri var. Zor bir iş değil, arızalı asansörü birkaç günde tamir edebilirlerdi, ihmalleri var. Bu suçta ortaklar.

Tek tek mühendisleri bireysel olarak suçlayamayız elbette ancak TMMOB bu konuda bir şeyler yapabilir.

İşbaşı: Sendikaların işçiler için en önemli ekonomik mücadele araçlarından biri olduğunu biliyoruz. Sizce sendikaların bugünkü durumu nedir? Sendikal mücadele olması gereken noktada mıdır? Bu noktada neler yapılmalıdır?

Mustafa Akyol: Bugün tüm dünyada bir sendikal kriz var. Bu Türkiye'ye has bir durum değil. 90'lardan beri sendikal kriz iyice büyüdü. Sendikacılık geriledi. Özellikle taşeron sistemiyle iyice dibe vurdu.

İnşaat işi olarak bu konuda kapitalistlere, patronlara sözümüz olmaz. Onlar yapmaları gerekeni yapıyor. Biz kendimize bakalım. Eğer sendikal örgütlenme gerilerdeyse bunun en büyük sebebi sendikacılarıdır.

Birleşik Metal-İş'in en son metal işçilerine özel istihdam bürolarıyla ilgili yaptığı eylem. Sendikacılığın ne olmaması gerektiğini gördük. Akşam mesai bitiminde yapılan, işçiye, patrona kimseye dokunmayan eylem, eylem değildir, bunu yapmak sendikacılık değildir.

Biz yeni bir sendikayız, gidiyoruz başka yerlere, mesela Emaar'da yaşadık, bize üye olan işçilere birileri gidip bakın üye oldunuz ama bunlar aidat alıp hiçbir şey yapmayacaklar diyorlar. Bizim aidatımız yok mesela. İşçi öyle öğrenmiş ama, çünkü güçlü, büyük görülen sendikaların bu konuda bir şey yapmadığını görmüşler.

Bir sendikanın mesela 5-6 tane oteli var. Korumalarla gezen, son model ara-

balara binen, bir işçi maaşının 20 katı maaş alıp bunu da hak gören sendikacılar var. Böyle oldukça sendikacılık ölmeye mahkumdur.

Biz zaten yola çıkarken kendimize 'sendika' demedik, anlatıldığı gibi sendikacı da olmadık. Biz kendimizi sokak hareketi olarak tanımladık.

Patronlarla kavga etmek kolay, onlar işçiye zaten kandırıyorlar. Bu adamlar (sendikacıları kastediyor) da sömürüyor işçileri. Önce bu anlayışla mücadele etmek gerek.

Bize DİSK'e girin, şuraya buraya girin diye söylüyorlar, aman birlik olalım, aman birbirimize laf etmeyelim. Hayır, asıl biz birbirimize laf söylemediğimiz için bir sürü insan bize laf söylüyor. Bizlerin de oturup düşünmesi gerekiyor. Bunlarla kavga etmezsek düzeltmeyiz, bu kadar maaş alan bir sendika başkanıyla nasıl DİSK'i değiştireceğiz. Bu haliyle kapatılsın daha iyi...

İşbaşı: Kobane'ye Sağlık Ocağı yapma projeniz vardı, o ne aşamada?

Mustafa Akyol: Evet, Kobane'de bir sağlık ocağı projemiz vardı. Geçen sene başlattık projeyi, hatta bir ekip olarak Kobane'ye gittik. Savaş koşulları, salgın hastalık riski vs. Dolayısıyla o an en acil ihtiyacın bu olduğunu düşündük. Burada dayanışma kampanyaları başlattık, ancak süreç oraya girmemizi engellediği için, proje askıya alındı. İptal etmedik, sadece erteledik.

Ancak Sur'da Cizre'de çok acil ihtiyaçlar olduğunu görüyoruz. Şimdilik çocuk bezi, kuru gıda gibi yardım malzemeleriyle desteğe gittik.

Bu yaptığımıza belki Kürt halkının ihtiyacı yok. Kürt halkının özgürlüğe ve varlığını kimliğiyle kabul ettirmeye ihtiyacı var. Bu yaptığımız yardımlar bizi sorumluluktan kurtarmıyor, yapamadıklarımız konusunda da aklamıyor, üç beş kilo pirinç götürerek kendimizi sorumluluktan kurtarmış sayılmıyoruz.

Ama başka yolu da yok, eksiklerimizi gidermeye devam edeceğiz.

İşbaşı: Bugün Kürdistan'da devletin saldırısıyla yıkılan Sur, Cizre gibi kentler var. Buraların olası imara açılması durumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Mustafa Akyol: İmarlaşma mecburen olacak. TOKİ olur, başkası olur. Orada muhakkak inşaat işçisi çalışacak. Burada önemli olan şu, oranın halkının kendisinin yapabilmesi. Oranın halkının, belediyelerinin de önceliği kendilerinin yeniden inşa etmesi. Ne kadarını yapabilirler bilinmez ancak halkın kendisinin inşa etmesi.

Sur'da yıkılan yerleri çeteler el altından ucuza satın almışlar, bu fark edilince geri alınmalar başlamışlar, talana karşı set çekmeyi bir yerde başarmışlar.

Zaten kapitalizm böyle, önce savaş çıkarıyor, silahını satıp para kazanıyor. Savaşta işçiler emekçiler ölüyor. Daha sonra yeniden yaparken tuğlasını çimentosunu satıp parasını kazanıyor, orada da işçiler emekçiler ölüyor. Böyle gidiyor.